ជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍

ប្រកបដោយសុភមង្គល

តាមបែបទស្សនៈព្រះពុទ្ធសាសនា

ប្រែនិងរៀបរៀងដោយ

ភិក្ខុ ព្រាំ ស៊ីណា

ព.ស. ២៥៤៨ គ.ស ២០០៤

ជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍

ប្រកបដោយ

(តាមបែបទស្សនៈព្រះពុទ្ធសាសនា) **សុភមង្គល**

ដោយ

ព្រះតេជព្រះគុណ បណ្ឌិត ក. ស្រីធម្មានន្ទ

ប្រែ និងរៀបរៀង

ដោយភិក្ខុ ព្រំ ស៊ីណា

ព.ស ២៥៤៨ គ.ស ២០០៤

អារម្ភកថា

ចាប់តាំងពីសម័យបរមបុរាណមក មនុស្សរវីរវល់មិនទំនេរការងារ ដើម្បីស្វែងរកសុភមង្គលនៅក្នុងជីវិត តាំងពីកើតរហូតដល់ស្លាប់។ គេធ្វើការងារនិងព្យាយាមតស៊ូយ៉ាងខ្លាំង ដើម្បីឈានទៅរកសុភមង្គល ជារឿយៗ ដោយមិនបានស្គាល់ពិតប្រាកដ ពីអ្វីដែលហៅថាសុភមង្គលនោះផង ពីព្រោះតែអវិជ្ជាអំពីធម្មជាតិនៃជីវិត។ ទោះបីសាសនាទាំងអស់ផ្តល់ ដំបូន្មាននិងការណែនាំផ្លូវអ្នកកាន់លទ្ធិរបស់គេ ឲ្យប្រតិបត្តិដើម្បីសម្រេចបានសុភមង្គលនៅក្នុងជីវិត ជារឿយៗ គេមិនអើពើនឹងដំបូន្មាននិងការណែនាំទាំងនេះ ពីព្រោះតែតណ្ហា ទោសៈ និងមោហៈរបស់មនុស្ស។ មនុស្សជាច្រើនដែលធ្លាប់ខកចិត្ត ខូចចិត្ត និងទទួលរងទុក្ខវេទនាសង្ឃឹមនិងបួងសួង រកសេចក្តីសុខសម្រាប់ជីវិតបច្ចុប្បន្ន និងបរលោក អ្នកដទៃផ្សេងទៀត ទោះបីគាប់នឹងសេចក្តីសុខធំសម្បើមនៅលើផែនដីនេះ ក៏នៅតែមិនគាប់ចិត្ត ហើយចង់បានសេចក្តីសុខនោះនៅក្នុងឋានសួគ៌ បន្ទាប់ពីលាចាកលោកនេះទៅ។

សម្រាប់មនុស្សស្រាមញ្ញ ក្នុងសភាពដូចកូនក្មេងដែរ ជាការពិបាកបែកឲ្យដាច់ពីគ្នារវាងសុភមង្គល និងសេចក្តីសប្បាយរីករាយ។ ចំពោះមនុស្សបែបនេះហៅថា អ្វីដែលសេចក្តីសប្បាយរីករាយផ្តល់សុភមង្គល ហើយដើម្បីមានសុភមង្គល គឺត្រូវមានសេចក្តីសប្បាយរីករាយ។

ជារឿយៗ យើងតែងតែហៅថាកុមារភាព ជាពេលវេលាដែលមានសុភមង្គល។ តាមពិតក្នុងវ័យជាកុមារ យើងមិនបានដឹងថាអ្វីជាសុភមង្គលនោះទេ។ ក្រោមការថែរក្សាការពារនៃមាតាបិតារបស់យើង យើងឆ្លងកាត់វ័យរបស់យើងនៅក្នុងរង្វង់មិនដែលដាច់ពីការសប្បាយរីករាយ ដែលផ្តល់ឲ្យយើងដោយគ្មានមន្ទិលសង្ស័យ។ ពេលយើងឈានចូលវ័យពេញជំទង់ការផ្លាស់ប្តូរកើតមាននៅក្នុងចិត្តនិងរូបរាងកាយ ដោយបណ្តាលឲ្យយើងមានការយល់ដឹងពីការកើតមាននៃភេទផ្ទុយគ្នា ហើយយើងចាប់ផ្តើមដឹងពីការទាក់ទាញ ដែលបង្កើតឲ្យមានការរំខានអារម្មណ៍។ នៅក្នុងអំឡុងពេលជំណាលគ្នា ការចង់ដឹងចង់ឃើញបង្ខំឲ្យយើងរកឲ្យ

ឃើញភាពពិតនៃជីវិត តាមរយៈការពិភាក្សាជាមួយមនុស្សដែលមានវ័យស្មើគ្នា និងតាមរយៈការអានសៀវភៅ។ មិនយូរប៉ុន្មានយើងដឹងដោយខ្លួនឯងថាកំពុង ស្ថិតនៅលើច្រកចូលនៃភាពពេញវ័យ ពេលវេលាសំខាន់នៅក្នុងជីវិតរបស់យើង ពេលយើងស្វែងរកដៃគូរជីវិតសមរម្យ ដើម្បីចាប់ផ្ដើមទំនាក់ទំនង ដែលនឹងសាកល្បងមើលគ្រប់គុណសម្បត្តិ ដែលយើងទទួលបានមកផ្ទាល់ខ្លួនពីមុននៅក្នុងជីវិត។ សេចក្ដីស្រឡាញ់ ទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទ និងអាពាហ៍ពិពាហ៍ បន្ទាប់មកបានក្លាយជាបញ្ហាទាំងឡាយនៃភាពសំខាន់ដ៏ធំធេង ដែលនឹងកំណត់គុណសម្បត្តិ នៃជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលយើងនឹងមាន។

សម័យបច្ចុប្បន្ននេះ គេលាតត្រដាងឲ្យយុវជនក្មេងៗដឹងអំពីប្រភេទផ្សេងៗនៃការហូរចូល “វប្បធម៌លោកខាងលិច” ដែលគេផ្សាយតាមរយៈបណ្ដាញឃោសនាព័ត៌មាន មានដូចជា សៀវភៅទស្សនាវដ្ដី ទូរទស្សន៍ កាសែតវីដេអូ និងខ្សែភាពយន្ត ដែលជាលទ្ធផលនៃការទទួលយកគំនិតបំភ្លៃទាំងឡាយ ដោយចាត់ទុកថា

ជាសេចក្តីស្រឡាញ់ ទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទ និងអាពាហ៍ពិពាហ៍។ គុណធម៌និងតម្លៃសីលធម៌របស់ "លោកខាងកើត" ដែលមានតាំងពីបុរាណ ត្រូវបានធ្វើឲ្យសឹករិចរិលជាលំដាប់ ដោយប្រឈមមុខទល់នឹងការហូរចូលទាំងនេះ។ ជំនាន់ចាស់ៗ គេមិនដែលឮនិងមិនបានអនុវត្ត ការប្រព្រឹត្តទាំងឡាយដែលបានក្លាយជារឿងសាមញ្ញក្នុងចំណោមយុវជនក្មេងៗនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ។ តើការហូរចូលនៃ "វប្បធម៌លោកខាងលិច" ពិតជាទទួលខុសត្រូវចំពោះស្ថានភាពនៃហេតុការណ៍នេះ ឬតើគេគួរស្តីបន្ទោសមាតាបិតា ចំពោះទង្វើខុសឆ្គងរបស់បុត្រធីតារបស់ពួកគេ ព្រោះបានអនុវត្តការគ្រប់គ្រងនិងការត្រួតត្រាមើលកូនចៅរបស់ពួកគេឬទេ? នៅក្នុងសៀវភៅនេះបានពន្យល់ថា កម្មវិធីទូរទស្សន៍និងខ្សែភាពយន្តភាគច្រើនមិនបានបង្ហាញវិធីដែលមនុស្សសមរម្យច្រើនបំផុត នៅក្នុងការគិតឬការប្រព្រឹត្តរបស់ពួកលោកខាងលិច ហើយបានពន្យល់ទៀតថាមាន "ចំនួនភាគច្រើននៃអ្នកដែលមិនបញ្ចេញគំនិត" ដ៏ធំធេងនៃកំលោះក្រមុំគួរជាទីពេញចិត្ត ដែលយកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងខ្លាំងក្នុង

សាសនា និងមានគំនិតអភិរក្សនិយមអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់ ទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទ និងអាពាហ៍ពិពាហ៍ដូចកំលោះក្រមុំ "លោកខាងកើត"។ បើយុវជនក្មេងៗចង់ធ្វើតាមលោកខាងលិច ពួកគេត្រូវបានផ្តល់ដំបូន្មានឲ្យធ្វើតាម "ចំនួនភាគច្រើននៃអ្នកដែលមិនបញ្ចេញគំនិត" នេះ មិនខុសគ្នាពីអ្នកជិតខាងមុនរបស់គេ ដែលរស់នៅជិតពួកគេឡើយ។

ជីវិតរស់នៅក្នុងសម័យទំនើប ពោរពេញទៅដោយភាពយ៉ាប់យ៉ឺន និងភាពតានតឹងក្នុងខួរក្បាលគ្រប់យ៉ាងទាំងអស់។ ជារឿយៗ ភាពយ៉ាប់យ៉ឺន និងភាពតានតឹងក្នុងខួរក្បាល វាមុខជាបង្កើតឲ្យមានបញ្ហា នៅក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍ជាច្រើន។ បើគេធ្វើការវិភាគមួយសមរម្យ ទៅក្នុងហេតុទាំងឡាយជាមូលហេតុ នៃបញ្ហាសង្គមបែបនេះ ដូចជា ទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទមុនពេលរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ ការមានផ្ទៃពោះរបស់យុវវ័យ អាពាហ៍ពិពាហ៍គ្មានសុភមង្គល និងការលែងលះប្តីប្រពន្ធ ការធ្វើទុក្ខទោសដល់កូន និងការវាយតប់ប្រពន្ធ ដោយចៀសមិនរួចរកឃើញថា

សំខាន់គឺបណ្តាលមកពីអត្តទត្តភាព និងការខ្វះធម៌ខន្តី ខ្វះសេចក្តីអត់អោនត្រាប្រណី និងការយល់អធ្យាស្រ័យចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមកទាំងសងខាង។ នៅក្នុងសិគាលោវាទសូត្រ ព្រះពុទ្ធទ្រង់សម្តែងទូន្មានឱវាទល្អៗ អំពីវិធីរក្សាភាពស្ងប់ស្ងាត់ និងភាពចុះសម្រុងគ្នា នៅក្នុងផ្ទះរវាងប្តីនិងប្រពន្ធ ដើម្បីសម្រេចបានជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ប្រកបដោយសុភមង្គល។ ទំនួលខុសត្រូវរបស់ឪពុកម្តាយចំពោះកូន និងកាតព្វកិច្ចរបស់កូនចំពោះមាតាបិតា ក៏មានសម្តែងយ៉ាងច្បាស់លាស់ ល្អិតល្អន់ផងដែរ នៅព្រះសូត្រនេះ ដើម្បីជាការណែនាំផ្លូវមានប្រយោជន៍ ដើម្បីសម្រេចបានសុភមង្គលនៅក្នុងគ្រួសារ។ នៅក្នុងសៀវភៅនេះ ព្រះតេជគុណជាអ្នកនិពន្ធបានសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើចំណុចសំខាន់ ដែលថាអាពាហ៍ពិពាហ៍គឺជាទំនាក់ទំនងនៃបុគ្គលពីររូប។ គេធ្វើឲ្យប្រសើរនិងមានខ្លឹមសារនូវទំនាក់ទំនងនេះ នៅពេលដែលទំនាក់ទំនងនេះអនុញ្ញាតឲ្យបុគ្គលិកភាពទាំងឡាយ ដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធលូតលាស់ឡើង។ នៅក្នុងទស្សនវិស័យព្រះពុទ្ធសាសនា អាពាហ៍ពិពាហ៍មានន័យថា

ការយល់ដឹងនិងការគោរពជំនឿ និងការសម្ងាត់របស់គ្នាទៅវិញទៅមក។ ពេលបច្ចុប្បន្ននេះ គឺជាឱកាសល្អបំផុតសម្រាប់សៀវភៅស្តីអំពីលក្ខណៈនេះ ត្រូវបានបោះពុម្ពដើម្បីផ្តល់ឲ្យអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា ជាពិសេសយុវជនឲ្យយល់កាន់តែច្បាស់ អំពីបញ្ហាសំខាន់ៗរបស់ជីវិត មានដូចជាសេចក្តីស្នេហា ទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទ និងអាពាហ៍ពិពាហ៍ ដែលមិនត្រឹមតែជួយពួកគេ ឲ្យរស់នៅក្នុងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ប្រកបដោយសុភមង្គលប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងជួយពួកគេឲ្យដឹកនាំជីវិត ដែលប្រកបដោយសុខសាន្តត្រាណ និងមានអារម្មណ៍សប្បាយចិត្តទៀតផង។

ក្នុងនាមនៃសមាគមផ្សព្វផ្សាយព្រះពុទ្ធសាសនា ខ្ញុំសូមសម្តែងនូវកតញ្ញូតាធម៌ គោរពយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ និងការកោតសរសើរ ចំពោះបុគ្គលិកដែលមានភក្តីភាពលះបង់ខ្ពស់របស់យើង ដែលបានជួយ និងបម្រើការ ក្នុងការរៀបចំការបោះពុម្ពសៀវភៅនេះ។

មាតិការឿង

ទំព័រ

អារម្ភកថា ....ក

១. សេចក្តីផ្តើម ១

២. ធម្មជាតិនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីសប្បាយរីករាយ ៥

សេចក្តីស្រឡាញ់

ទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទ

ការពន្យល់ណែនាំរបស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ

សេចក្តីសប្បាយរីករាយ

៣. សភាពពិតនៃជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ ១៥

បញ្ហា

ការចែករំលែក និងទំនុកចិត្ត

ផងឹតផងល់ដោយអារម្មណ៍រំភើបចិត្ត

សេចក្តីត្រូវការផ្នែកសម្ភារៈ

សេចក្តីណែនាំមុនពេលរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍

៤. ទស្សនៈព្រះពុទ្ធសាសនាអំពីអាពាហ៍ពិពាហ៍ ២៥
តួនាទីរបស់សាសនា
៥. ទេវគ្រោះសាសនា ៣១
សិទ្ធិបុគ្គល
ភាពស្រេងូតស្រេងាត់ក្រោយពេលរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍
ពិធីរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍
៦. សុវត្ថិភាព ការគោរព និងទំនួលខុសត្រូវ ៣៧
ការស្គាល់អសុវត្ថិភាព
ស្វាមី និងភរិយា
ឱវាទរបស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធចំពោះភរិយាស្វាមី
អតីតកាល
សង្គមសម័យបច្ចុប្បន្ន
ការលែងលះ
ការទទួលខុសត្រូវចំពោះកូន
ទស្សនៈព្រះពុទ្ធសាសនា

៧. ពហុពន្ធភាព ឬ ឯកពន្ធភាព ៧៧

៨. បច្ចេកវិទ្យាថ្មី ៨១

គម្រោងការណ៍គ្រួសារ

ទារកដែលកើតមកដោយសិប្បនិម្មិត

៩. សីលធម៌ ៨៣

ទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទមុនពេលរៀបការ

ការប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាម

អត្តចរិតមិនទទួលខុសត្រូវផ្លូវភេទ

១០. បូព៌ាប្រទេស និងបច្ចិមប្រទេស ៨៩

១១. ព្រហ្មចរិយភាព (ភាពនៅលីវ) ៩៥

អ្វីទៅហៅថាព្រហ្មចរិយភាព?

សារៈសំខាន់នៃព្រហ្មចរិយភាព

ព្រហ្មចរិយភាព ទល់នឹង ទំនួលខុសត្រូវ

បទពិសោធន៍របស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ

១២. សេចក្តីសង្ខេប ១០៣

បរិសិដ្ឋ

I.) មាតាដែលមានទឹកចិត្តសប្បុរស ១០៩

II.) ក្បួនច្បាប់សីលធម៌ ១១២

១. សេចក្តីផ្តើម

បើតាមទស្សនៈព្រះពុទ្ធសាសនា អាពាហ៍ពិពាហ៍គឺមិនមែនពិសិដ្ឋផង និងទាំងមិនមែនមិនពិសិដ្ឋផង។ ព្រះពុទ្ធសាសនាមិនបានចាត់ទុកអាពាហ៍ពិពាហ៍ ថាជាកាតព្វកិច្ចផ្នែកសាសនា និងជាការប្រសិទ្ធីឲ្យពរជ័យដែលគេរៀបចំនៅក្នុងឋានសួគ៌នោះក៏ទេដែរ។ មនុស្សដែលមើលឃើញតែអាក្រក់បាននិយាយថា ពេលមនុស្សមួយចំនួនជឿថា អាពាហ៍ពិពាហ៍គឺជាការរៀបចំគម្រោង នៅក្នុងឋានសួគ៌ អ្នកនោះនិយាយថា វាជាការកត់ត្រា នៅក្នុងឋាននរកផងដែរ! ជាមូលដ្ឋាន អាពាហ៍ពិពាហ៍គឺជាកាតព្វកិច្ចបុគ្គល និងសង្គម មិនមែនជាការបង្ខិតបង្ខំបង្គាប់បញ្ជានោះទេ។ ស្ត្រីនិងបុរសត្រូវតែមានសេរីភាព ទាំងរៀបចំអាពាហ៍ពិពាហ៍ ទាំងនៅលីវ (មិនចង់រៀបការ)។ នេះមិនមែនមានន័យថា ព្រះពុទ្ធសាសនាប្រឆាំងនឹងអាពាហ៍ពិពាហ៍នោះទេ។ គ្មានជនណាម្នាក់នៅលើលោកនេះនិយាយថា អាពាហ៍ពិពាហ៍អាក្រក់នោះទេ ហើយគ្មានសាសនាណាមួយ ដែលប្រឆាំងនឹងអាពាហ៍ពិពាហ៍នោះផងដែរ។

តាមការពិត សត្វលោកទាំងអស់កើតមក ក៏ព្រោះជីវិតផ្លូវភេទដែរ។ នៅក្នុងភាពជាមនុស្ស ស្ថាប័នអាពាហ៍ពិពាហ៍ត្រូវបានបង្កើតឡើង ហេតុដូច្នេះហើយ សង្គមជានាទូវនិរន្តកម្មនៃមនុស្សសត្វ និងជានាផងដែរថា គេគួរយកចិត្តទុកដាក់ដល់ក្មេងៗផងដែរ។ នេះគឺផ្អែកទៅលើហេតុផលថា កុមារដែលកើតមក តាមរយៈការសប្បាយផ្លូវភេទ គឺត្រូវតែមានការទទួលខុសត្រូវ ពីភាគីដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធ យ៉ាងហោចណាស់ រហូតដល់ពួកគេធំឡើង ហើយអាពាហ៍ពិពាហ៍ធានាថា ការទទួលខុសត្រូវនេះ គេត្រូវធ្វើ និងអនុវត្ត។

សង្គមមួយលូតលាស់រីកចម្រើន តាមរយៈបណ្តាញទំនាក់ទំនង ដែលធ្លាក់ចូលគ្នា និងពាក់ព័ន្ធអាស្រ័យគ្នាទៅវិញទៅមក។ រាល់ទំនាក់ទំនង គឺជាការប្តេជ្ញាចិត្តដែលពេញចិត្ត ដើម្បីគាំទ្រ និងការពារអ្នកដទៃទៀត នៅក្នុងក្រុមមួយឬសហគមន៍មួយ។ អាពាហ៍ពិពាហ៍ដើរតួយ៉ាងសំខាន់ នៅក្នុងបណ្តាញដ៏រឹងមាំ នៃទំនាក់ទំនង ផ្តល់ការគាំទ្រ និងការការពារនេះ។ អាពាហ៍ពិពាហ៍

ល្អប្រសើរ គួរលួតលាស់និងរីកចម្រើនជាលំដាប់ ពីការយល់ដឹង មិនមែនជាសន្ទុះចិត្ត គឺពីការស្មោះត្រង់ពិតប្រាកដ មិនមែនគ្រាន់តែជាការផ្តេកផ្តួល បណ្តោយខ្លួនទាំងស្រុងនោះទេ។ ស្ថាប័នអាពាហ៍ពិពាហ៍ ផ្តល់នូវមូលដ្ឋានល្អមួយសម្រាប់ការរីកចម្រើននៃវប្បធម៌ សមាគមដែលផ្តល់ភាពរីករាយមួយរបស់បុគ្គលពីររូប ដើម្បីថែរក្សា និងចៀសផុតពីភាពនៅឯកោ ទុរគតភាព និងសេចក្តីភ័យខ្លាច។ នៅក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍ ដៃគូនីមួយៗបង្កើតឲ្យមានតួនាទី ដែលត្រូវពឹងពាក់គ្នាទៅវិញទៅមក ដោយផ្តល់កម្លាំង និងការលើកទឹកចិត្តផ្នែកសីលធម៌ទៅឲ្យដៃគូម្ខាងទៀត ដៃគូម្ខាងៗបង្ហាញជាក់ស្តែងនូវការទទួលស្គាល់ ដែលផ្តល់នូវការគាំទ្រ និងគួរឲ្យកោតសរសើរនៃជំនាញរបស់ដៃគូផ្សេងទៀត ក្នុងការថែទាំ និងការផ្តល់ដល់គ្រួសារ។ មិនត្រូវមានការគិតថា ស្ត្រីឬបុរសត្រូវមានឋានៈខ្ពស់ជាងទេ ម្នាក់ៗគឺត្រូវពឹងពាក់គ្នាទៅវិញទៅមក អាពាហ៍ពិពាហ៍គឺភាពជាដៃគូនៃភាពស្មើគ្នា ស្លូតបូត ទន់ភ្លន់ សប្បុរស ស្ងប់ស្ងាត់ មិនធេវធាវ និងលះបង់។

នៅក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា គេអាចស្វែងរកឃើញនូវដំបូន្មានចាំបាច់ទាំងអស់នេះ ដែលអាចជួយគេឲ្យមានជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ប្រកបដោយសុភមង្គល។ គេមិនគួរមិនអើពើនឹងដំបូន្មាន ដែលសម្តែងដោយព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធបរមគ្រូនៃយើងទេ បើគេពិតជាចង់បានជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ ប្រកបដោយសុមង្គលនោះ។ នៅក្នុងសូត្រទាំងឡាយរបស់ព្រះអង្គ ព្រះពុទ្ធទ្រង់បានសម្តែងឱវាទជាច្រើន សម្រាប់គូកិរិយាស្វាមីដែលរៀបការហើយ និងសម្រាប់អ្នកទាំងឡាយណា ដែលគិតបម្រុងនឹងរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍។ ព្រះពុទ្ធទ្រង់សម្តែងថា "បើបុរសអាចរកបានកិរិយាសមរម្យ និងមានការយល់ដឹង និងស្ត្រីអាចរកបានស្វាមីសមរម្យ និងមានការយល់ដឹងទាំងពីរនាក់ ជាមនុស្សមានភ័ព្វសំណាងល្អពិតប្រាកដ"។

២. ធម្មជាតិនៃសេចក្ដីស្រឡាញ់និងសេចក្ដីសប្បាយរីករាយ

សេចក្ដីស្រឡាញ់

សេចក្ដីស្នេហាមានប្រភេទខុសគ្នាជាច្រើន ហើយសេចក្ដីស្នេហាបង្ហាញឲ្យឃើញផ្សេងៗពីគ្នា ដូចជាសេចក្ដីស្នេហាមាតាបិតា សេចក្ដីស្នេហាកាមគុណ សេចក្ដីស្នេហាវេទនារម្មណ៍ សេចក្ដីស្នេហាផ្លូវភេទ សេចក្ដីស្នេហា អត្តទត្តភាព (ស្រឡាញ់ខ្លួនតែម្យ៉ាង) សេចក្ដីអនត្តទត្តភាព (មិនស្រឡាញ់តែខ្លួនតែម្យ៉ាង) និងសេចក្ដីស្នេហាសកល។

បើមនុស្សទាំងឡាយ មានត្រឹមតែសេចក្ដីស្នេហាប្រកបដោយកាមគុណ ឬអត្តទត្តភាពចំពោះគ្នានឹងគ្នា ស្នេហាប្រភេទនេះមិនអាចមានរយៈពេលយូរអង្វែងទេ។ នៅក្នុងទំនាក់ទំនងសេចក្ដីស្នេហាពិតប្រាកដ គេមិនគួរសួរពីទំហំស្នេហាប៉ុនណា ដែលគេអាចទទួលបាន ប៉ុន្ដែគេគួរសួរថា ទំហំនៃសេចក្ដីស្នេហាប៉ុនណាដែលគេអាចផ្ដល់ឲ្យ។ ពេលសម្រស់ ពណ៌សម្បុរស្បែក និងយុវភាព ចាប់ផ្ដើមបាត់បង់ ស្វាមីដែលគិតតែអំពីទិដ្ឋភាព នៃ

សេចក្ដីស្រឡាញ់ផ្នែករូបរាងកាយ អាចគិតអំពីការទទួលបានថ្មីមួយទៀត ដែលមានវ័យនិងរូបរាងក្មេងជាង។ សេចក្ដីស្នេហាប្រភេទនោះជាសេចក្ដីស្នេហា ឬការត្រេកត្រអាលរបស់សត្តិរច្ឆាន បើបុរសពិតជាបង្កើតសេចក្ដីស្នេហាមួយ ដែលជាការបង្ហាញក្ដីកង្វល់របស់មនុស្ស ចំពោះមនុស្សសត្វមួយផ្សេងទៀត គេនឹងមិនសង្កត់ធ្ងន់ ត្រឹមតែទៅលើសោភ័ណភាពផ្នែកខាងក្រៅ និងការទាក់ទងផ្នែករូបរាងកាយដៃគូរបស់គេនោះទេ។ សម្រស់និងការទាក់ទាញរបស់ដៃគូ គួរមាននៅក្នុងបេះដូងនិងចិត្តរបស់គេ មិនមែននៅលើអ្វី ដែលគេមើលឃើញនោះទេ។ ដូចគ្នានេះដែរ ភរិយាដែលប្រតិបត្តិតាមពាក្យប្រៀនប្រដៅ របស់ព្រះពុទ្ធសាសនា នឹងនៅអើពើស្វាមីរបស់នាង សូម្បីតែគាត់បានចាស់ជរា ក្រខ្វត់ ឬមានជម្ងឺក៏ដោយ។

"ខ្ញុំមានសេចក្ដីភ័យខ្លាចមួយដែលថា ក្មេងស្រីសម័យទំនើបស្រឡាញ់ ចង់ក្លាយជាហ៊្វូលៀតដែលមានរ៉ូមេអូប្អូនដប់។ នាងស្រឡាញ់ការផ្សងព្រេង... ក្មេងស្រីសម័យទំនើបស្លៀក

ពាក់ មិនដើម្បីការពារខ្លួនទាំងពីខ្យល់ ភ្លៀង និងកំដៅថ្ងៃនោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីទាក់ទាញការចាប់អារម្មណ៍។ នាងកែច្នៃធម្មជាតិ ដោយផាត់ពណ៌លើរូបរាងកាយនាង ដើម្បីឲ្យមើលទៅឃើញមិនធម្មតា”។

(មហាត្ម៉ាគន្ធី)

ទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទ

ទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទ ដោយខ្លួនវា មិនមែនអាក្រក់គ្មានសីល-ធម៌នោះទេ ទោះបីចំណង់និងតណ្ហាប្រាថ្នាចង់បានទំនាក់ទំនងនេះរំខាន ដោយចៀសមិនផុតដល់សេចក្តីស្ងប់ស្ងៀមផ្លូវចិត្ត ដូច្នេះហើយ វាមិនជួយឲ្យសម្រេចប្រយោជន៍ដល់ការអភិវឌ្ឍផ្នែកសតិបញ្ញាទេ។

នៅក្នុងស្ថានភាពមានឧត្តមគតិ ទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទគឺជាការឡើងដល់កម្រិតខ្ពស់ផ្នែករាងកាយ នៃទំនាក់ទំនងផ្លូវអារម្មណ៍ដែលធ្វើឲ្យស្គាល់ស្គាល់ពេញលេញ ដែលដៃគូទាំងពីរផ្តល់និងទទួលបានស្មើៗគ្នា។

ការគូររូបពណ៌នាអំពីសេចក្ដីស្នេហា ដោយក្រុមធ្វើពាណិជ្ជ-កម្ម តាមរយៈបណ្ដាញផ្សព្វផ្សាយព័ត៌មាន នូវអ្វីដែលយើងហៅថា វប្បធម៌ "**លោកខាងលិច**" មិនមែនជាសេចក្ដីស្នេហា "ពិតប្រាកដ"ទេ។ ពេលសត្វតិរច្ឆានចង់រួមសង្វាស វាបង្ហាញ "សេចក្ដីស្នេហា" របស់វា ប៉ុន្ដែបន្ទាប់ពីរួមសង្វាសហើយ វាក៏បានភ្លេចសេចក្ដីស្នេហានោះទៅ។ សម្រាប់សត្វតិរច្ឆាន ការរួមសង្វាសគឺគ្រាន់តែជាគោលបំណងសភាវគតិចាំបាច់ សម្រាប់ការធ្វើ**ជាតិកម្ម** (ការមានកូនចៅរហូតតទៅ) ប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្ដែ មនុស្សជាតិមានអ្វីៗច្រើនថែមទៀត ដើម្បីផ្ដល់ឲ្យក្នុងបញ្ញត្តិនៃសេចក្ដីស្នេហា។ កាតព្វកិច្ចនិងទំនួលខុសត្រូវ គឺជាគ្រឿងផ្សំសំខាន់ ដើម្បីថែរក្សាសាមគ្គីភាព ការចុះសម្រុងគ្នា និងការដឹងចិត្តថ្លើមគ្នា នៅក្នុងទំនាក់ទំនងរវាងមនុស្សជាតិ។

ទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទ មិនមែនជាគ្រឿងផ្សំសំខាន់បំផុតសម្រាប់ជាសុភមង្គលនៅក្នុងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍នោះទេ។ អ្នកទាំងឡាយណា ដែលបានក្លាយជាទាសករផ្លូវភេទ គឺបានត្រឹមតែបាត់បង់

សេចក្ដីស្នេហានិងធម្មជាតិជាមនុស្ស នៅក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍ប៉ុណ្ណោះ។ ក្រៅពីនោះ ស្ត្រីភេទត្រូវតែឈប់ចាត់ទុកខ្លួនឯងថាជាឧបករណ៍នៃចំណង់ត្រេកត្រអាលរបស់បុរស នាងត្រូវតែបដិសេធមិនតុបតែងខ្លួនប្រាននាងជាធម្មតា ដើម្បីធ្វើឲ្យបុរសពេញចិត្តសូម្បីតែគេជាស្វាមីរបស់នាងក៏ដោយ។ បើស្ត្រីចង់ធ្វើជាដៃគូស្មើភាពជាមួយបុរស នាងគួរតែរៀបចំឲ្យបានល្អ ធ្វើដូច្នេះសេចក្ដីថ្លៃថ្នូររបស់នាង ត្រូវបានធ្វើឲ្យប្រសើរឡើង ហើយនាងមិនក្លាយជានិមិត្តរូបផ្លូវភេទផង។ អាពាហ៍ពិពាហ៍សម្រាប់បំពេញចំណង់ផ្លូវភេទ មិនមែនជាអាពាហ៍ពិពាហ៍ទេ។ វាជាការត្រេកត្រអាលនឹងកាម។ (មហាត្ម័គន្ធី)

តាមពិត សេចក្ដីស្នេហាអាចជាផលនៃទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទ ប៉ុន្តែការបញ្ច្រាសមកវិញ ក៏ពិតដូចគ្នាដែរ ពោលគឺទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទគឺការបង្ហាញនូវសេចក្ដីស្រឡាញ់។ នៅក្នុងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍មានសុភមង្គល ប្រកបដោយឧត្ដមគតិ ទាំងសេចក្ដីស្រឡាញ់ ទាំងទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទ គឺមិនអាចកាត់ផ្ដាច់ពីគ្នាបានឡើយ។

ការពន្យល់របស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ

យើងអាចសិក្សាពាក្យប្រៀនប្រដៅ របស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ដោយចាត់ទុកអារម្មណ៍ទាំងឡាយ ដែលស្ត្រីនិងបុរសមានចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក។ ព្រះពុទ្ធទ្រង់សម្ដែងថា ព្រះអង្គមិនឃើញមានវត្ថុណាមួយនៅលើលោកនេះ ដែលទាក់ទាញការចាប់អារម្មណ៍របស់បុរសខ្លាំងជាងរូបរបស់ស្ត្រីនោះទេ។ ទន្ទឹមនឹងនេះ ការទាក់ទាញសំខាន់សម្រាប់ស្ត្រីគឺរូបរបស់បុរស។ មានន័យថា តាមធម្មជាតិ ស្ត្រីនិងបុរសផ្ដល់ឲ្យគ្នាទៅវិញទៅមក នូវសេចក្ដីសុខលោកិយ៍។ គេមិនអាចទទួលបានសេចក្ដីសុខបែបនេះ ពីវត្ថុផ្សេងទៀតទេ។ ពេលយើងសង្កេតមើលដោយប្រុងប្រយ័ត្ន យើងសម្គាល់ឃើញថា ក្នុងចំណោមវត្ថុទាំងអស់ ដែលផ្ដល់សេចក្ដីសប្បាយរីករាយ គ្មានវត្ថុណាដទៃផ្សេងទៀត ដែលអាចធ្វើឲ្យវិញ្ញាណទាំងប្រាំគាប់ចិត្ត ក្នុងពេលជាមួយគ្នា ក្រៅពីរូបរបស់បុរស និងរូបរបស់ស្ត្រីនោះទេ។

ប្រជាជនក្រិចសម័យបុរាណបានដឹងពីរឿងនេះ ពេលគេ

និយាយថា កាលពីដើម ស្ត្រីនិងបុរសគឺជាមនុស្សតែមួយៗ ពួកគេត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ជាពីរផ្នែក ហើយផ្នែកទាំងពីរដែលកាត់ផ្តាច់ចេញពីគ្នានេះ កំពុងស្វែងរកគ្នាជាបន្ត ដើម្បីតភ្ជាប់គ្នាឡើងវិញ ជាស្ត្រីនិងបុរស[១]។

សេចក្តីសប្បាយរីករាយ

តាមធម្មជាតិ យុវជនក្មេងៗចូលចិត្តបណ្តោយខ្លួនតាមអំពើចិត្តនៅក្នុងសេចក្តីសុខលោកីយ៍ ដែលអាចរួមមានទាំងរឿងល្អនិងអាក្រក់ៗ រឿងល្អ ដូចជាការចូលចិត្តតូរ្យតន្ត្រី កំណាព្យ ការរាំរែក អាហារល្អៗ សំលៀកបំពាក់ និងការស្វែងរកស្រដៀងៗគ្នា ដែលមិនធ្វើទុក្ខទោសដល់រាងកាយ។ វត្ថុទាំងនោះគ្រាន់តែបន្ទប់យើងមិនឲ្យមើលឃើញធម្មជាតិ ដែលកន្លងទៅយ៉ាងឆាប់រហ័ស និងភាពមិនពិតប្រាកដនៃការកើត ហើយដោយហេតុនោះ ពន្យាភាពអាចដឹងដោយវិញ្ញាណរបស់យើង អំពីធម្មជាតិពិតនៃតួខ្លួន។

ឥន្ទ្រីយ៍ និងវិញ្ញាណទាំងឡាយ របស់យុវជនក្មេងៗ ស្អាត

---

១ រឿងនិទានបុរាណរបស់ក្រិច

បរិសុទ្ធ និងមានស្មារតីវាងវៃណាស់ ពួកគេសកម្មណាស់ ដើម្បីផ្គត់ផ្គង់វិញ្ញាណទាំងប្រាំៗ ស្ទើរតែរាល់ថ្ងៃ ពួកគេមានគម្រោងនិងគិតរកវិធីនិងមធ្យោបាយ ដើម្បីទទួលបានទម្រង់ខ្លះនៃសេចក្ដីសុខ។

តាមធម្មជាតិនៃការកើតនោះ គេនឹងមិនស្កប់ស្កល់ទាំងស្រុងជាមួយសេចក្ដីសុខសប្បាយរីករាយ អ្វីក៏ដោយដែលគេទទួលបាន និងវិបាកតណ្ហា ជាផលបង្កើតឲ្យមាន ត្រឹមតែសេចក្ដីប្រាថ្នា ភាពរសាប់រសល់ និងក្ដីព្រួយបារម្ភថែមទៀតប៉ុណ្ណោះ។

ពេលយើងគិតឲ្យបានល្អិតល្អន់អំពីបញ្ហានេះ យើងអាចយល់បានថា ជីវិតគឺគ្មានអ្វីទាំងអស់ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែជាសុបិន។ នៅក្នុងទីបញ្ចប់ តើអ្វីខ្លះ ដែលយើងទទួលបានពីឧបាទាន ពោលគឺការប្រកាន់មាំទៅនឹងជីវិតនេះ? គឺគ្រាន់តែការព្រួយបារម្ភ ការខកចិត្ត និងការខូចចិត្តតែប៉ុណ្ណោះ។ យើងអាចសប្បាយរីករាយខណៈខ្លីប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែនៅក្នុងការវិភាគចុងក្រោយ យើងត្រូវតែព្យាយាមរកឲ្យឃើញថាអ្វីទៅជាគោលបំណងពិតប្រាកដនៃជីវិតរបស់យើង។

ពេលគេឈប់ប្រាថ្នាលើសលប់ ដោយចង់បានកាមរាគៈ

ព្រមទាំងមិនស្វះស្វែងរកសេចក្តីសុខផ្លូវកាយ នៅក្នុងក្រុមនៃអ្នកដទៃទៀត សេចក្តីប្រាថ្នាចង់រៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍មិនកើតឡើងនោះទេ។ សេចក្តីទុក្ខនិងការសប្បាយរីករាយផ្លូវលោក ទាំងពីរនេះគឺជាផលនៃតណ្ហា ឧបាទាន និងវេទនារម្មណ៍។ បើយើងព្យាយាមគ្រប់គ្រងនិងទប់អារម្មណ៍របស់យើង ដោយកែសម្រួលតាមមធ្យោ-បាយមិនប្រាកដនិយម យើងបង្កើតឲ្យមានការរំខាននៅក្នុងចិត្តនិងកាយរបស់យើង។ ហេតុនេះ យើងត្រូវតែដឹងពីវិធីដោះស្រាយនិងគ្រប់គ្រងតណ្ហា កាមរាគៈរបស់យើង។ ដោយគ្មានការប្រើប្រាស់កាមរាគៈនេះខុសឬហួសកម្រិត យើងអាចផ្សាំងតណ្ហារបស់យើង តាមរយៈការយល់ដឹងត្រឹមត្រូវសមរម្យ។

៣. សភាពពិតនៃជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍

លោក ចន ជេ. រ៉ូប៊ិនសុន នៅក្នុងសៀវភៅរបស់គាត់ ***"នៃការពិត"*** បានផ្តល់ដំបូន្មានស្តីអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់ ទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទ និងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ដូចតទៅ÷ "ចូរប្រុងប្រយ័ត្ន និងបែកឲ្យដាច់ពីគ្នាថា ជាការងាយបំផុត ក្នុងការរៀបអាពាហ៍-ពិពាហ៍ ជាងការមិនរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍។ បើលោកអ្នកមានគូស្រករល្អត្រឹមត្រូវ វាជាឋានសួគ៌ ប៉ុន្តែបើមិនមានគូស្រករល្អត្រឹមត្រូវទេ លោកអ្នករស់នៅក្នុងឋាននរក ជាប្រចាំម្ភៃបួនម៉ោង ហើយនរកនេះតោងលោកអ្នកស្អិតជាជរាប វាអាចជារឿងដូរចត់បំផុតមួយ ក្នុងចំណោមរឿងជូរចត់បំផុតដទៃទៀតនៅក្នុងជីវិត។ ជីវិតពិតជាចម្លែកមែនមិនដឹងជាយ៉ាងម៉េច ពេលលោកអ្នករកបានគូស្រករល្អ លោកអ្នកដឹងវានៅក្នុងចិត្តរបស់លោកអ្នក វាមិនមែនត្រឹមតែភាពស្រើបស្រាលមួយស្របក់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែការជម្រុញផ្លូវភេទដ៏មានឥទ្ធិពល បង្ខំយុវជនក្មេងម្នាក់ ដោយឥតគិតគូរឲ្យធ្លាក់ទៅក្នុងអំពើងងឹតងងល់ ហើយគេមិនអាចជឿជាក់លើ

អារម្មណ៍របស់គេច្រើនពេកទេ។ នេះជាសេចក្តីពិតវិសាមញ្ញមួយ គឺថា បើគេផឹកគ្រឿងស្រវឹង ហើយធ្វើឲ្យមានការយល់ច្រឡំ អឺចឹងហើយ ស្រីចើកដ៏អាក្រក់បំផុតនៅក្នុងវង្គសាលងងឹត អាច មើលទៅ ដូចព្រះនាងកាមទេព ហើយសម្រស់របស់នាងក្លាយទៅ ជាពុំអាចទប់ទល់បាន។ ទោះបីជាសេចក្តីស្រលាញ់ប្រសើរជាង ទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទយ៉ាងណា វាជាមូលដ្ឋានផ្នែកជីវសាស្ត្ររវាង ស្ត្រីម្នាក់និងបុរសម្នាក់ សេចក្តីស្រឡាញ់ និងទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទ ទៅជាធ្វាក់គ្នា និងមានទំនាក់ទំនងជាមួយគ្នា។

បញ្ហា

ស្ទើរតែរាល់ថ្ងៃ យើងបានឮគេត្អូញត្អែរអំពីអាពាហ៍ពិពាហ៍ របស់ពួកគេ។ យើងកម្រឮរឿងរ៉ាវទាំងឡាយ អំពីអាពាហ៍ពិពាហ៍ ប្រកបដោយសុភមង្គលណាស់។ យុវជនក្មេងៗ ដែលអានរឿង ប្រលោមលោកមនោសញ្ចេតនា និងមើលខ្សែភាពយន្តមនោ-សញ្ចេតនា តែងតែសន្និដ្ឋានថា អាពាហ៍ពិពាហ៍គឺជាផើងផ្កា កុលាប។ ជាអកុសល អាពាហ៍ពិពាហ៍មិនមែន ផ្អែមល្ហែមដូច

ដែលគេគិតនោះទេ។ អាពាហ៍ពិពាហ៍ និងបញ្ហាទាំងឡាយមាន ការទាក់ទងគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយគេត្រូវតែចង់ចាំថា ពេលគេ រៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ គេនឹងត្រូវប្រឈមមុខ នឹងបញ្ហាទទួលខុស ត្រូវទាំងឡាយដែលគេមិនដែលរំពឹងទុកជាមុន ឬបានដឹងរហូតមក ដល់ពេលនេះ។ មនុស្សជាច្រើនតែងគិតថា ជាកាតព្វកិច្ចត្រូវតែ រៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍មានគូស្រករ ហើយពិធីរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ នោះ គឺជាព្រឹត្តិការណ៍សំខាន់បំផុត នៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ។ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ដើម្បីជានាបាននូវអាពាហ៍ពិពាហ៍ប្រកប ដោយជោគជ័យមួយ គូស្រករត្រូវតែធ្វើឲ្យជីវិតរបស់ពួកគេស្រប គ្នា ដោយធ្វើឲ្យតិចទៅនូវភាពខុសគ្នាអ្វីក៏ដោយ ដែលគេអាចមាន រវាងគូស្រករនោះ។ បញ្ហាទាំងឡាយនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ នាំឲ្យ មនុស្សដែលមើលឃើញតែអាក្រក់និយាយថា អាចមានត្រឹមតែ ជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ស្ងប់ស្ងាត់មួយ បើអាពាហ៍ពិពាហ៍នោះជា អាពាហ៍ពិពាហ៍ រវាងករិយាខ្វាក់និងស្វាមីថ្លង់ ពីព្រោះករិយាខ្វាក់ មិនអាចមើលកំហុសរបស់ស្វាមី ហើយស្វាមីថ្លង់មិនអាចស្តាប់ឮ

ការនិយាយប្រាំដែលរបស់ភរិយាគាត់។

ការចែករំលែកនិងទំនុកចិត្ត

បុព្វហេតុមួយ ក្នុងចំណោមបុព្វហេតុចំបងៗជាច្រើននៃបញ្ហារវាងប្ដីប្រពន្ធ គឺការសង្ស័យនិងការមិនទុកចិត្តគ្នា។ អាពាហ៍-ពិពាហ៍គឺជាការប្រសិទ្ធិពរជ័យ ប៉ុន្តែមនុស្សជាច្រើនបានធ្វើឲ្យក្លាយជាការស្ដីបន្ទោស ដោយគេខ្វះការយល់ដឹង។

ទាំងភរិយាទាំងស្វាមី គួរតែបង្ហាញការទុកចិត្ត ដែលមាននៅក្នុងខ្លួនទៅឲ្យគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយព្យាយាមកុំឲ្យមានការលាក់កំបាំងរវាងគ្នា។ ការលាក់កំបាំងបង្កើតឲ្យមានការសង្ស័យ។ នាំឲ្យមានការប្រច័ណ្ឌ។ បង្កើតឲ្យមានកំហឹង។ បណ្ដាលឲ្យមានភាពអមិត្ត។ អាចបណ្ដាលឲ្យលែងលះគ្នា ធ្វើអត្តឃាត ថែមទាំងធ្វើឃាតកម្ម។

បើគូស្រករអាចចែករំលែកសេចក្ដីទុក្ខ និងសេចក្ដីសុខនៅក្នុងជីវិត ពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃរបស់គេ គេអាចលួងលោមគ្នាទៅវិញទៅមកឲ្យធូរចិត្ត និងធ្វើឲ្យតិចទៅនូវសេចក្ដីទុក្ខព្រួយរបស់ពួក

គេៗ ហេតុដូចនេះ ភរិយាឬស្វាមី គួរតែកុំរំពឹងឲ្យមានត្រឹមតែសេចក្តីសុខៗ មានសេចក្តីទុក្ខ និងសេចក្តីក្រខ្សត់ជាច្រើន ដែលពួកគេនឹងត្រូវតែប្រឈមមុខៗ ពួកគេត្រូវតែ មានអំណាចផ្លូវចិត្តខ្លាំងក្លា ដើម្បីកាត់បន្ថយបន្ទុកនិងការយល់ខុសរបស់ពួកគេៗ ការពិភាក្សាបញ្ហាទាំងសងខាង នឹងផ្តល់ឲ្យពួកគេនូវជំនឿទុកចិត្តដើម្បីរស់នៅរួមគ្នា ជាការយល់ដឹងកាន់តែប្រសើរៗ

ស្ត្រីនិងបុរស ត្រូវការចង់បានសេចក្តីសុខពីគ្នាពេលប្រឈមមុខនឹងបញ្ហា និងភាពលំបាកលំបិនៗ ការមានអារម្មណ៍ថាមានភាពអសន្តិសុខនិងភាពលំបាកវេទនា នឹងរលាយបាត់ ហើយជីវិតនឹងកាន់តែមានន័យ មានសុភមង្គល និងគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ថែមទៀត បើមាននរណាម្នាក់មានបំណងចង់ចែករំលែកបន្ទុករបស់ម្នាក់ទៀតៗ

ទទឹតទទល់ដោយអារម្មណ៍រំភើបចិត្ត

ពេលបុគ្គលពីររូបស្រលាញ់គ្នា ពួកគេមានទំនោរចង់បង្ហាញត្រឹមតែទិដ្ឋភាពប្រសើរបំផុត នៃធម្មជាតិនិងអត្តចរិតរបស់ពួកគេ

ទៅឲ្យគ្នា ដើម្បីបង្ហាញឲ្យឃើញចំណាប់អារម្មណ៍ល្អ អំពីខ្លួនពួកគេផ្ទាល់។ គេនិយាយថា សេចក្ដីស្នេហាបែបនេះ គឺផ្ទឹតផ្ទល់ហេតុដូច្នេះហើយ មនុស្សទាំងឡាយ ដែលមានសេចក្ដីស្នេហាមានទំនោរទៅជាក្មេងក្លាំងទាំងស្រុង នូវភាពខ្មៅងងឹតនៃធម្មជាតិរបស់ម្នាក់ៗ។

ជាការពិតជាក់ស្ដែង ម្នាក់ៗនឹងព្យាយាមធ្វើឲ្យលេចឡើងនូវគុណសម្បត្តិខ្ពស់បំផុតរបស់គេម្នាក់ៗដល់អ្នកដទៃ ហើយពួកគេស្ថិតខ្លាំងនៅក្នុងសេចក្ដីស្នេហា ពួកគេមានទំនោរទទួលយកគ្នាទៅវិញទៅមកត្រឹមតែ "តម្លៃសន្មត់" ប៉ុណ្ណោះ។ គូស្នេហ៍ម្នាក់ៗនឹងមិនបញ្ចេញឲ្យឃើញភាគខ្មៅងងឹតនៃធម្មជាតិរបស់ខ្លួន ពីព្រោះតែសេចក្ដីភ័យខ្លាចបាត់បង់គ្នា។ គុណវិបត្តិផ្ទាល់ខ្លួនណាមួយ ត្រូវបានគេបោសសំអាតដោយដាច់ៗពីគ្នា ក្រោមកម្រាលព្រំ និយាយដូច្នេះ មិនដើម្បីនឹងបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់ឱកាសទាំង ឡាយនៃការយកឈ្នះគ្នាទៅវិញទៅមករបស់ពួកគេ។ មនុស្សទាំងឡាយ ដែលមានសេចក្ដីស្នេហា មានទំនោរផងដែរ មិនអើពើកំហុសរបស់ដៃគូ

ដោយគិតថា ពួកគេនឹងអាចកែប្រែបានបន្ទាប់ពីអាពាហ៍ពិពាហ៍ ឬនឹងគិតថា ពួកគេអាចរស់នៅជាមួយកំហុសទាំងនេះបាន ឬនឹងគិតថា "សេចក្តីស្នេហានឹងយកជ័យជំនះលើអ្វីៗទាំងអស់"។

ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ បន្ទាប់ពីអាពាហ៍ពិពាហ៍ ពេលអារម្មណ៍មនោសញ្ចេតនាពីមុនរលាយអស់ទៅ ពួកគេនឹងបញ្ចេញឲ្យដឹង ពីធម្មជាតិនៃអត្តចរិតរបស់គេម្នាក់ៗ។ បន្ទាប់មក ការខកចិត្តរបស់ដៃគូទាំងពីរភាគច្រើនគឺការបិទបាំងតាមបែបជាសុភាសិតដែលគេបានលាក់ទុកជាយូរមកហើយ អារម្មណ៍ដែលចូលជ្រៅរបស់ដៃគូម្ខាងៗ ត្រូវបានបំបាត់ចោលដើម្បីលាតត្រដាងធម្មជាតិពិតរបស់ដៃគូទាំងពីរ។ ហេតុដូចនេះ ក្មេចនិយាយថាសេចក្តីស្រឡាកចិត្តយ៉ាងខ្លាំងចាប់កើតមាន។

សេចក្តីត្រូវការផ្នែកសម្ភារៈ

សេចក្តីស្រឡាញ់ ដោយខ្លួនវាថា មិនមែនជីវិតមានតែខ្យល់អាកាសបរិសុទ្ធនិងរស្មីពន្លឺព្រះអាទិត្យតែឯងនោះទេ។ ពិភពលោកសម័យបច្ចុប្បន្ន គឺជាពិភពលោកសម្ភារៈនិយម ហើយដើម្បីបំ

ពេញនូវសេចក្តីត្រូវការផ្នែកសម្ភារៈនេះបាន ការធ្វើហិរញ្ញប្បទាន និងការផ្តល់ថវិការដ៏សមរម្យ គឺមានសារៈសំខាន់ណាស់។ បើគ្មានវាទេ គ្មានគ្រួសារណាមួយអាចរស់នៅបាន ដោយសុខស្រួលបានឡើយ។ នៅពេលដែលស្ថានភាពបែបនេះកើតឡើង ក៏មានលេចឮសុភាសិតមួយថា "ពេលភាពក្រីក្រហោះចូលតាមទ្វារ សេចក្តីស្នេហាហោះចេញតាមបង្អួច"។ នេះមិនមានន័យថា គេត្រូវតែជាអ្នកមាន ដើម្បីបង្កើតការងារនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍នោះទេ។ ក៏ប៉ុន្តែបើបុគ្គលមានសម្ភារៈចាំបាច់ជាមូលដ្ឋាននៃជីវិត ដែលបានផ្តល់តាមរយៈការងារទើងនមួយ និងការធ្វើគម្រោងដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ក្តីបារម្ភមិនចាំបាច់ជាច្រើន អាចត្រូវបានគេដកចេញពីអាពាហ៍ពិពាហ៍មួយបានដោយពិត។

អផាសុកភាពខាងផ្លូវចិត្ត ដែលកើតចេញពីភាពក្រីក្រ អាចត្រូវបានជៀសផុត ប្រសិនបើគូស្រករនោះ មានការយល់ដឹងពេញលេញ។ ដៃគូទាំងពីរត្រូវតែយល់ដឹងតម្លៃនៃការសន្តោស។ ទាំងពីរនាក់ត្រូវតែចាត់ទុកបញ្ហាទាំងអស់ថាជា "បញ្ហារបស់ខ្លួន"

ហើយចែករំលែក "វាសនាមិនទៀងទាត់" ទាំងអស់ក្នុងស្មារតីពិតនៃភាពជាដៃគូជីវិតដែលមានយូរមកហើយ។

សេចក្តីណែនាំមុនពេលរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍

នៅក្នុងគម្ពីរអង្គុត្តរនិកាយ មានឱវាទពាក្យទូន្មានមានតម្លៃជាច្រើន ដែលព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់សម្តែង ប្រៀនប្រដៅក្មេងស្រីៗមុនពេលអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ពួកគេ។ ដោយដឹងថាអាចមានភាពលំបាកជាច្រើន ជាមួយកូនប្រសារថ្មី គេបង្គាប់បញ្ជាឲ្យក្មេងស្រីៗផ្តល់នូវការគោរពចំពោះម្តាយក្មេកឪពុកក្មេក ដោយបម្រើពួកគេដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ដូចមាតាបិតាបង្កើតរបស់ពួកគេ។ គេរំពឹងឲ្យក្មេងស្រីៗផ្តល់កិត្តិយសនិងការគោរព ចំពោះសាច់ញាតិនិងមិត្តភក្តិរបស់ស្វាមីនាង ដោយបង្កើតឲ្យមានបរិយាកាសមានសុក-មង្គល និងគួរឲ្យចូលចិត្ត នៅក្នុងលំនៅដ្ឋានថ្មីរបស់ពួកគេ។

ព្រះពុទ្ធទ្រង់សម្តែងបន្ថែមថា ពួកគេត្រូវសិក្សានិងឈ្វេងយល់ផងដែរ អំពីធម្មជាតិរបស់ស្វាមីពួកគេ ពិនិត្យឲ្យជាក់ច្បាស់ពីសកម្មភាព អត្តចរិត និងអធ្យាស្រ័យរបស់ស្វាមីពួកគេ

ហើយត្រូវធ្វើខ្លួនឲ្យមានប្រយោជន៍ និងប្រកបដោយភាពសហការគ្រប់ពេល នៅក្នុងផ្ទះថ្មីរបស់ពួកគេ។ ពួកគេគួរតែមានភាពគួរសម ចិត្តល្អ និងប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ស្វាមីដែលរកបាន ហើយពិនិត្យមើលថា ការចំណាយទៅលើផ្ទះសំបែងទាំងអស់ ត្រូវបានគ្រប់គ្រងចាត់ចែងបានសមរម្យឬទេ។ ពាក្យប្រៀនប្រដៅទាំងនេះ ដែលព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់បានសម្តែង មានរយៈពេលជាងម្ភៃប្រាំសតវត្សហើយ នៅតែជាប្រយោជន៍ដល់សព្វសត្វ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ។

៤. ទស្សនៈព្រះពុទ្ធសាសនាអំពីអាពាហ៍ពិពាហ៍

នៅក្នុងទស្សនៈស្តីអំពី "ការកើតនិងសេចក្តីទុក្ខ" បុគ្គលមួយចំនួនបានរិះគន់ព្រះពុទ្ធសាសនាដោយនិយាយថា សាសនានេះប្រឆាំងនឹងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ៗ ពួកគេរិះគន់ខុសៗ ព្រះពុទ្ធទ្រង់មិនដែលទេសនាប្រឆាំងនឹងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍នោះទេៗ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះអង្គបានចង្អុលប្រាប់ពីបញ្ហា ការលំបាក និងការព្រួយបារម្ភទាំងអស់ ដែលមនុស្សទាំងឡាយនឹងត្រូវបានប្រឈមមុខ ពេលគេចូលខ្លួនទទួលខុសត្រូវលើអាពាហ៍ពិពាហ៍ៗ ដោយសារតែព្រះអង្គទ្រង់សម្តែងជាស់តឿនគេ ឲ្យទប់ទល់នឹងបញ្ហាទាំងឡាយ ដែលកើតមានក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍ មិនមានន័យថា ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់ថ្កោលទោសអាពាហ៍ពិពាហ៍នោះទេៗ

ច្បាប់អាពាហ៍ពិពាហ៍ បញ្ជាក់ដោយខ្លួនឯងថា បុគ្គលនៅតែជាប់ស្អិតកាន់តែខ្លាំងនឹងរូបលោក ដោយសារតែញាណសតិរបស់យើងត្រូវជាប់ជំពាក់ដោយតណ្ហា ឧបាទាន និងវេទនារម្មណ៍ ប៉ុន្តែវាជាធម្មជាតិទៅហើយ ដែលបញ្ហានោះគង់នឹងកើតមានឡើង

ដដែល។ បញ្ហានេះកើតមានឡើង ពេលយើងត្រូវពិចារណា អំពីសេចក្តីត្រូវការរបស់អ្នកដទៃទៀត ហើយយើងចុះញ៉មចំពោះអ្វីដែលអ្នកដទៃត្រូវការ។

តួនាទីរបស់សាសនា

ការវិភាគល្អិតល្អន់អំពីធម្មជាតិនៃតួខ្លួន សំខាន់សម្រាប់ជួយយើងឲ្យយល់ដឹងពីប្រភពនៃបញ្ហា ការព្រួយបារម្ភ សេចក្តីទុក្ខវេទនា និងវិធីយកឈ្នះលើបញ្ហាទាំងនេះ។ ការប្រៀនប្រដៅផ្នែកសាសនាមានសារៈសំខាន់ ចំពោះការរក្សាឲ្យមានជីវិតស្ងប់ស្ងាត់។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គេមិនគួរក្លាយជាទាសករនៃសាសនាណាមួយឡើយ។ មនុស្សមិនបម្រើឲ្យសាសនាទេ គឺសាសនាបម្រើឲ្យមនុស្ស។ មានន័យថាមនុស្សត្រូវតែដឹងពីវិធីប្រើសាសនាជាប្រយោជន៍ ដើម្បីការធ្វើឲ្យប្រសើរឡើង និងដើម្បីសុភមង្គលរបស់គេ តាមមធ្យោបាយត្រឹមត្រូវ។ ជាធម្មតា ដោយគោរពតាមការស្បថស្បែ បញ្ញាតិ ឬការបង្គាប់បញ្ជាផ្នែកសាសនាចៀសមិនរួច ដោយជំនឿងងឹតងងល់ ឬការបង្ខិតបង្ខំ ដោយគិតថា

យើងមានករណីយកិច្ចត្រូវប្រតិបត្តិតាមការស្បថស្បែ បញ្ញាតិ និងការបង្គាប់បញ្ជាផ្នែកសាសនានោះ និងមិនធ្វើឲ្យការយល់ដឹងសមរម្យរីកចម្រើនបានទេ។

ទស្សនវិស័យសំខាន់មួយរបស់ព្រះពុទ្ធសាសនា គឺព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់មិនដាក់ច្បាប់ ឬការបង្គាប់បញ្ជាផ្នែកសាសនាណាមួយទេ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធគឺជាសាស្តាតែមួយគាត់ ទ្រង់បានបញ្ញាតិក្បួនច្បាប់វិន័យជាច្រើនសម្រាប់យើងយកទៅប្រតិបត្តិគឺអនុលោមទៅតាមកម្រិតជីវភាពការរស់នៅរបស់យើង។ អ្នកទាំងឡាយណាដែលប្រតិបត្តិតាមសិក្ខាបទ សមាទានសិក្ខាបទទាំងនោះ ដោយស្មគ្រចិត្ត ប៉ុន្តែមិនមែនជាច្បាប់ផ្នែកសាសនា ដែលបង្ខិតបង្ខំខានមិនបាននោះទេ។ វាអាស្រ័យលើយើងមានបំណងប្រតិបត្តិតាមឱវាទពាក្យប្រៀនប្រដៅ តាមរយៈការយល់ដឹង និងបទពិសោធន៍ផ្ទាល់របស់យើង នូវអ្វីដែលល្អសម្រាប់យើង និងសម្រាប់អ្នកដទៃ។ តាមរយៈបទពិសោធន៍ព្រាវៗច្រើនជង ដើម្បីសម្រេចអ្វីមួយ យើងនឹងរៀនប្រតិបត្តិតាមពាក្យប្រៀនប្រដៅ ដែលនឹងផ្តល់

ឲ្យយើងនូវសុខសន្តិភាពនិងសុភមង្គលប្រកបដោយហេតុផល។

គេគួរតែព្យាយាមឈ្វេងយល់ធម្មជាតិ នៃជីវិតលោកីយ៍។ ដោយដឹងថាលោកអ្នកត្រូវប្រឈមមុខនឹងបញ្ហាទាំងឡាយ លោកអ្នកនឹងអាចពង្រឹងផ្លូវចិត្តរបស់លោកអ្នក និងត្រៀមខ្លួនថែមទៀត ដើម្បីប្រឈមមុខនឹងបញ្ហាទាំងនោះ ដែលនឹងអាចកើតមានឡើង បើលោកអ្នករៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍។ សាសនាសំខាន់សម្រាប់ជួយលោកអ្នក ឲ្យយកឈ្នះលើបញ្ហាទាំងឡាយរបស់លោកអ្នក។ ចំណេះដឹងអ្វីក៏ដោយ ដែលលោកអ្នកបានរៀនសូត្រអំពីគោលការណ៍សាសនា ពេលលោកអ្នកនៅក្មេង អាចទទួលយកប្រើប្រាស់ ដោយចៀសវាងកុំឲ្យមានការយល់ខុស ការខកចិត្ត និងការខូចចិត្ត។ ជាមួយគ្នានេះដែរ គុណសម្បត្តិល្អៗពិតប្រាកដមួយចំនួន ដូចជា សេចក្តីអត់ធន់ និងការយល់ដឹង ដែលយើងបានរៀនសូត្រតាមរយៈសាសនា មានប្រយោជន៍ជួយ យើងឲ្យមានជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ស្ងប់ស្ងៀមមួយ។

ជាធម្មតា អាស្រ័យដោយការខ្វះខាតការយល់ដឹងទាំងសង

ខាង ទើបគូស្រករដែលរៀបការហើយជាច្រើន មានជីវភាពរស់នៅមានទុក្ខលំបាកៗ លទ្ធផលដែលចេញពីបញ្ហានេះ គឺកូនទាំងឡាយដ៏ស្លូតត្រង់របស់ពួកគេត្រូវរងទុក្ខផងដែរៗ ជាការប្រសើរត្រូវដឹងពីវិធីដោះស្រាយបញ្ហារបស់លោកអ្នក ដើម្បីដឹកនាំជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ឲ្យមានសុភមង្គលៗ សាសនាអាចជួយលោកអ្នកឲ្យសម្រេចបាននូវសុភមង្គលនោះៗ

៥. ទេវគ្រោះសាសនា

សិទ្ធិបុគ្គល

បុព្វហេតុមួយក្នុងចំណោមបុព្វហេតុជាច្រើន នៃកង្វល់ធំបំផុត ដែលមាននៅក្នុងប្រជាជនទាំងឡាយ ដែលមិនកាន់សាសនារបស់ប្រជាជនសេអ៊ីត គឺបញ្ហានៃការពិភាក្សាគ្នាមុនពេលរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ៗ ពេលព្រះពុទ្ធសាសនានិងសាសនាហិណ្ឌូមិនដែលទាមទាថា គូស្រករត្រូវកាន់សាសនាដូចគ្នា មុនអាពាហ៍-ពិពាហ៍ ដែលគេរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ឲ្យត្រូវតាមបែបសាសនាទេ ឯមនុស្សជាច្រើនដទៃទៀត មានទំនោរចង់បានគុណប្រយោជន៍អំពីសេរីភាពក្នុងសាសនាទាំងនេះៗ

អាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលផ្ទុយពីអ្វី ដែលរៀងប្រលោមលោកមនោសញ្ចេតនាជាច្រើនបាននិយាយ មិនមានន័យថា ការរួមបញ្ចូលមនុស្សពីរនាក់ទាំងស្រុង និងពេញលេញទៅក្នុងក៏រិតមួយដែលម្នាក់ៗបាត់បង់អត្តសញ្ញាណផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គេទេៗ ពេលសាសនាមួយទាមទារថា ដៃគូទាំងពីរ ត្រូវមានផ្នាកសាសនាតែ

មួយដូចគ្នា វាបដិសេធមិនទទួលស្គាល់សិទ្ធិមនុស្ស ជាមូលដ្ឋាន របស់បុគ្គលម្នាក់ៗជឿអ្វីដែលគេចង់។ បណ្តាសង្គមទាំងឡាយ មាននៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រទាំងមូលបានបង្ហាញថា "ឯកភាពនៅក្នុង ភាពផ្សេងៗគ្នា" មិនត្រឹមតែអាចដូចនោះទេ ថែមទាំងគេប្រាថ្នា ចង់បានផ្សេងទៀតផង។ ការគោរពនិងការយល់ដឹងកាន់តែខ្លាំង ឡើង កើតចេញពីភាពផ្សេងៗគ្នា។ បញ្ហានេះគួរតែអនុវត្តចំពោះ អាពាហ៍ពិពាហ៍ផងដែរ។ មានគំរូនៅមានជាច្រើនទូទាំងពិភព លោក ដែលភរិយាស្វាមីរក្សាជំនឿផ្ទាល់ខ្លួន របស់ពួកគេ ហើយ នៅតែអាចរក្សាជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ ប្រកបដោយសុភមង្គល ដោយមិនមានការទល់មុខដាក់គ្នា (សម្មុខីកម្ម)ឡើយ។

ពុទ្ធសាសនិកមិនជំទាស់ នឹងការកើតមានសាសនាដទៃទៀត នោះទេ សូម្បីនៅក្នុងផ្ទះសំបែងតែមួយក៏ដោយ។ ជាអកុសល អ្នកកាន់សាសនាទាំងឡាយដែលមិនមានការខ្មាស់អៀន ជាអ្នក មិនដឹងខ្លួន ទាក់ទាញឲ្យមនុស្សផ្លាស់សាសនាតាមគ្រប់មធ្យោ- បាយទាំងអស់ ហើយបានជញ្ជក់យកប្រយោជន៍ ពីឥរិយាបថដ៏

សប្បុរសនេះទៀត។

ពុទ្ធសាសនិកដែលមានប្រាជ្ញា ត្រូវតែឈ្វេងយល់អំពីឧបាយកលនេះ។ គ្មានមនុស្សលោកដែលមានប្រាជ្ញា មានសេចក្ដីគោរពចំពោះខ្លួនឯង ជាអ្នកបានយល់ដឹងពិតប្រាកដ អំពីអ្វីដែលគេមានសទ្ធាជឿ អាស្រ័យដោយការមានជំនឿដោយខ្លួនឯងផ្ទាល់ ត្រូវលះបង់ជំនឿរបស់ខ្លួនចោល ដោយគ្រាន់តែបំពេញទៅតាមការទាមទារ របស់សាសនាមួយផ្សេងទៀត ដែលធ្វើឡើងដោយមនុស្សនោះទេ។ ពុទ្ធសាសនិកមិនទាមទារឲ្យដៃគូរបស់គេ កាន់យកព្រះពុទ្ធសាសនា ហើយពួកគេថែមទាំងមិនចាំបាច់លះបង់ជំនឿផ្ទាល់របស់ពួកគេផងដែរ។

ភាពស្រងូតស្រងាត់ក្រោយពេលអាពាហ៍ពិពាហ៍

ពេលយុវជនក្មេងៗមានសេចក្ដីស្នេហា ពួកគេរៀបចំខ្លួនដើម្បីធ្វើពលិកម្មជាច្រើន ស៊ូប្ដូរហូតពួកគេអាចរៀបអាពាហ៍-ពិពាហ៍។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីរយៈពេលពីរបីឆ្នាំក្រោយមក ពេលតួនាទីពិតប្រាកដនៃការសាងអាពាហ៍ពិពាហ៍ឲ្យជោគជ័យចាប់ផ្ដើម ការ

វសោយចិត្តក៏ចាប់ផ្ដើមកើតមានផងដែរ។ ពេលដៃគូម្នាក់ ជាអ្នកបានបោះបង់ជំនឿសាសនា ដែលបានកាន់ជឿជាយូរមកហើយរបស់ខ្លួនដើម្បី “សេចក្ដីស្នេហា” ចាប់ផ្ដើមមានវិប្បដិសារី ដោយបានធ្វើដូច្នេះ ការយល់ខុសមិនចាំបាច់ឲ្យកើតមានទេ។ គឺបញ្ហាទាំងនេះកាន់តែផ្ដល់ឲ្យមានភាពតានតឹងបន្ថែមទៀត ក្នុងអំឡុងពេលមានភាពធុញទ្រាន់ នៅក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍ ហើយនាំឲ្យមានការឈ្លោះប្រកែកគ្នាតែប៉ុណ្ណោះ។ ជាធម្មតា បុព្វហេតុមួយក្នុងចំណោមបុព្វហេតុសំខាន់ៗនៃការឈ្លោះប្រកែកទាំងនេះ បានចោទជាបញ្ហាឡើងថា តើកូនគួរកាន់សាសនាណាមួយ។

អាស្រ័យហេតុនេះ សំខាន់បំផុតសម្រាប់គេត្រូវដឹងថា បើមានដំណើរការនៃការផ្លាស់ប្ដូរអ្វីៗដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធ វាត្រូវតែផ្អែកលើជំនឿពិតប្រាកដដោយខ្លួនឯង និងមិនមែនគ្រាន់តែជាភាពសមរម្យ ឬការបង្ខិតបង្ខំតែប៉ុណ្ណោះទេ។ ពុទ្ធសាសនិករក្សាសេរីភាពរបស់បុគ្គលម្នាក់ៗ ដើម្បីធ្វើការជ្រើសរើស។ យើងទាំងអស់គ្នា គួរតែគោរពគោលការណ៍នេះ។

ពិធីរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍

គ្មានពិធី ឬដំណើរការជាក់លាក់ទេផ្នែកព្រះពុទ្ធសាសនា ក្នុងការរៀបចំពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍។ ព្រះពុទ្ធសាសនាទទួលស្គាល់ប្រពៃណី និងវប្បធម៌ដែលគោរពដោយប្រជាជន នៅក្នុងប្រទេសទាំងឡាយផ្សេងៗគ្នា។ ហេតុដូចនេះ ពិធីផ្នែកសាសនារបស់ពុទ្ធសាសនិកតែងខុសគ្នា ពីប្រទេសមួយទៅប្រទេសមួយ។

នៅក្នុងការពិតជាក់ស្តែងទូទៅ ការរៀបចំពិធីផ្នែកសាសនា ដើម្បីប្រសិទ្ធិពរជ័យបវរសួស្តី និងផ្តល់ដំបូន្មានដល់គូស្រករ គឺគេប្រារព្ធធ្វើជា ទម្លាប់នៅក្នុងព្រះវិហារក៏បាន ឬនៅផ្ទះក៏បាន ដើម្បីផ្តល់សារៈសំខាន់ដ៏ធំធេងដល់អាពាហ៍ពិពាហ៍។ សព្វថ្ងៃនេះ នៅតាមបណ្តាប្រទេសជាច្រើន ក្រៅពីការប្រសិទ្ធិពរជ័យ អង្គការស្ថាប័នសាសនាក៏គេបានផ្តល់សិទ្ធិផងដែរ ដើម្បីធ្វើពិធីរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ឲ្យត្រូវតាមបែបសាសនា និងចុះអាពាហ៍ពិពាហ៍រួមជាមួយនឹងការចេញលិខិតបញ្ជាក់អាពាហ៍ពិពាហ៍ តាមផ្លូវច្បាប់។

ជាទូទៅ ចំណុចសំខាន់បំផុត គឺគូស្រករគួរតែស្មោះត្រង់មែនទែន ក្នុងគោលបំណងសហប្រតិបត្តិការជាមួយគ្នា និងយល់ចិត្តថ្លើមគ្នាទៅវិញទៅមក មិនតែពេលមានសុភមង្គលនោះទេ ថែមទាំងក្នុងកាលៈទេសៈណាក៏ដោយ ដែលពួកគេត្រូវប្រឈមមុខនឹងភាពលំបាកលំបិនៗ

៦. សុវត្ថិភាព ការគោរព និងទំនួលខុសត្រូវ

ការស្គាល់អសុវត្ថិភាព

នៅក្នុងអតីតកាលកន្លងមក គ្មានរឿងរ៉ាវបែបនេះ ដែលគេចាត់ទុកថា ការចុះអាពាហ៍ពិពាហ៍ស្របច្បាប់នោះទេ។ ស្ត្រីនិងបុរសសម្រេចចិត្តទាំងសងខាង ទទួលយកគ្នាទៅវិញទៅមក ជាភរិយានិងស្វាមី ដោយហេតុនេះហើយទើបពួកគេអាចរស់នៅជាមួយគ្នា។ អាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ពួកគេប្រារព្ធធ្វើឡើងចំពោះមុខសហគមន៍ ហើយការបែកបាក់គ្នាកម្រកើតមានណាស់។ រឿងសំខាន់បំផុតនោះគឺ ពួកគេធ្វើឲ្យស្នេហាពិតរីកលូតលាស់ ហើយគោរពការទទួលខុសត្រូវទៅវិញទៅមករបស់ពួកគេ។

សព្វថ្ងៃនេះ ការចុះអាពាហ៍ពិពាហ៍ស្របច្បាប់ គឺសំខាន់ណាស់ ដើម្បីធានាសុវត្ថិភាព និងការពារទ្រព្យសម្បត្តិនិងបុត្រាបុត្រី។ ដោយសារការស្គាល់អសុវត្ថិភាព គូស្រករប្រារព្ធអាពាហ៍ពិពាហ៍ស្របច្បាប់ ដើម្បីធានាថា ពួកគេបានជាប់កិច្ចសន្យាតាមផ្លូវច្បាប់ មិនត្រូវព្រងើយកន្តើយនឹងករណីយកិច្ច

របស់ពួកគេ និងមិនត្រូវប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ដាក់គ្នាទេ ហើយសព្វថ្ងៃនេះ គូស្រករមួយចំនួនថែមទាំងបានដាក់កិច្ចសន្យាតាមផ្លូវច្បាប់ផ្អែកលើអ្វីដែលនឹងបានកើតឡើង ដល់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេ (គឺចែកទ្រព្យសម្បត្តិគ្នា) បើពួកគេលែងលះគ្នា។

ស្វាមី និងភរិយា

យោងទៅតាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះពុទ្ធសាសនា នៅក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍ ស្វាមីអាចរំពឹងរកមើល គុណសម្បត្តិខាងក្រោម ពីភរិយារបស់គេ ÷

- ការស្រឡាញ់
- ការយកចិត្តទុកដាក់ និងការប្រុងប្រយ័ត្ន
- កាតព្វកិច្ចគ្រួសារ
- ស្វាមីភក្តិ
- ការថែទាំកូន
- សន្សំសំចៃ
- រៀបចំទុកដាក់ម្ហូបអាហារ

- ធ្វើឲ្យស្វាមីសប្បាយចិត្ត ពេលគេមានទុក្ខព្រួយ
- ភាពផ្អែមល្ហែមគ្រប់បែបយ៉ាង

បញ្ច្រាសមកវិញ ការរំពឹងមើលគុណសម្បត្តិរបស់ភរិយាពីស្វាមីគឺ ÷

- សុភាពរាបសារទន់ភ្លន់
- បេះគូរសម
- ការចូលចុះក្នុងសង្គម (មានទំនាក់ទំនងល្អជាមួយអ្នកដទៃ)
- សុវត្ថិភាព
- ភាពយុត្តិធម៌
- ភក្ដីភាព
- សេចក្ដីទៀងត្រង់
- ការរាប់អានជាមិត្តភាពល្អ
- ការគាំទ្រសីលធម៌

ក្រៅពីទស្សនវិស័យផ្នែកអារម្មណ៍ និងការត្រេកត្រអាលទាំងនេះ គូស្រករនឹងត្រូវតែយកចិត្តទុកដាក់ អំពីលក្ខខណ្ឌជីវភាព

រស់នៅ ពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ មានដូចជាថវិការគ្រួសារ និងកាតព្វកិច្ចសង្គមៗ ដូច្នេះ ការពិគ្រោះយោបល់គ្នាទៅវិញទៅមក រវាងស្វាមីនិងភរិយា ស្តីអំពីបណ្តាបញ្ហាគ្រួសារ ជួយបង្កើតឲ្យមានបរិយាកាសជឿទុកចិត្តគ្នា និងការដឹងចិត្តថ្លើមគ្នា ក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហាអ្វីមួយដែលអាចកើតមានឡើង នៅក្នុងរង្វង់គ្រួសារៗ

ឱវាទរបស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធចំពោះគូស្រករភរិយាស្វាមី

I. ភរិយា

ក្នុងការទេសនាប្រៀនប្រដៅស្ត្រីអំពីតួនាទីរបស់ពួកគេ នៅក្នុងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ព្រះពុទ្ធទ្រង់កោតសរសើរថាសុខសន្តិភាព និងភាពចុះសម្រុងគ្នានៅក្នុងផ្ទះ ពឹងផ្អែកយ៉ាងធំធេងលើស្ត្រីៗ ពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះអង្គមានលក្ខណៈប្រាកដនិយម និងមានប្រយោជន៍ ពេលព្រះអង្គទ្រង់សម្តែងអំពីចរិតលក្ខណៈ ពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃដ៏ល្អៗជាច្រើន ដែលស្ត្រីគួរ ឬមិនគួរបណ្តុះឲ្យមានឡើងៗ នៅក្នុងឱកាសនានា ព្រះពុទ្ធទ្រង់ឲ្យឱវាទថា ភរិយា÷

ក) មិនគួរមានគំនិតអាក្រក់ជំទាស់នឹងស្វាមីនៅក្នុងខ្លួន

ខ) មិនគួរគ្មានចិត្តមេត្តា ប្រើពាក្យមិនពិរោះ ឬប្រើអំណាច

គ) មិនត្រូវចំណាយខ្ជះខ្ជាយ ត្រូវចេះសន្សំសំចៃ និងរស់នៅទៅតាមជនជានដែលមាន

ឃ) ការពារ និងសន្សំទុកដាក់ទ្រព្យសម្បត្តិ និងប្រាក់កាសដែលស្វាមីរកបានដោយលំបាក

ង) ត្រូវប្រុងប្រយ័ត្នគ្រប់ពេល និងបរិសុទ្ធទាំងចិត្តទាំងកាយ

ច) ត្រូវស្មោះត្រង់ និងចូលទៅកន្លែងកំបាំងមិនត្រូវមានគំនិតប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់

ឆ) មានពាក្យសម្ដីថ្លៃថ្នូរ និងចេះគួរសមទាំងកាយវិការ

ជ) ត្រូវមានចិត្តល្អ ឧស្សាហ៍ និងព្យាយាមធ្វើការងារ

ឈ) ចេះគិតគូរ និងមានចិត្តអាសូរដល់ស្វាមី ហើយឥរិយាបថរបស់នាង គួរប្រៀបធៀបទៅនឹងសេចក្ដីស្រឡាញ់ និងក្ដីកង្វល់របស់មាតា ដែលមានបុត្រាតែមួយ។

ញ) ចេះដាក់ខ្លួន ចេះគោរព

ដ) មិនធេវធាវ និងចេះយល់ចិត្ត ពោលគឺបម្រើ មិនត្រឹមតែ

ក្នុងឋានៈជាភរិយា ថែមទាំងជាមិត្តភ័ក្តិនិងជាទីប្រឹក្សា ពេលមានតម្រូវការ។

នៅក្នុងសម័យពុទ្ធកាល សាស្ដានៃសាសនាដទៃទៀត ក៏បានផ្ដល់ឱវាទផងដែរ អំពីករណីយកិច្ចនិងកាតព្វកិច្ចរបស់ភរិយាចំពោះស្វាមី ជាពិសេស សង្កត់ធ្ងន់ទៅលើករណីយកិច្ចរបស់ភរិយា ដោយអត់ទ្រាំនឹងការបន្តពូជសម្រាប់ស្វាមី ផ្ដល់ទឹកចិត្តស្មោះសរ និងផ្ដល់សុភមង្គលប្ដីប្រពន្ធ។

សហគមមួយចំនួន ផ្ដោតការយកចិត្តទុកដាក់ទៅលើការមានកូនប្រុសនៅក្នុងគ្រួសារ។ ពួកគេជឿថា កូនប្រុសចាំបាច់សម្រាប់ប្រារព្ធធ្វើពិធីបុណ្យសពរបស់ពួកគេ ដោយមានជំនឿថា ជីវិតបន្ទាប់របស់ពួកគេជាជីវិតមួយល្អប្រសើរ។ ការមិនមានកូនប្រុសជាមួយភរិយាទីមួយ ផ្ដល់សេរីភាព ឲ្យបុរសរកភរិយាមួយទៀតដើម្បីមានកូនប្រុស។ ព្រះពុទ្ធសាសនាមិនគាំទ្រជំនឿបែបនេះទេ។

អនុលោមទៅតាមព្រះធម៌ ដែលព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់សម្ដែងអំពីកម្មនិយាម គេមានការទទួលខុសត្រូវចំពោះអំពើផ្ទាល់របស់

ខ្លួន និងផលវិបាករបស់វា។ មិនថាឡើយ កូនដែលកើតមកជាកូនប្រុសឬកូនស្រី មិនមែនកំណត់បានដោយមាតា ឬក៏បិតានោះទេ គឺអាស្រ័យដោយកម្មរបស់កូននោះឯង។ ហើយសុខុមាលភាពរបស់បិតាឬជីតា មិនអាស្រ័យលើកម្ម គឺអំពើរបស់កូនប្រុសឬចៅប្រុសនោះទេ។ មនុស្សម្នាក់ៗទទួលខុសត្រូវ ចំពោះកម្មផ្ទាល់របស់ខ្លួន។ ដូច្នេះ ជាការខុសសម្រាប់បុរសស្តីបន្ទោសភរិយារបស់ពួកគេ ឬសម្រាប់បុរសមានអារម្មណ៍មិនគ្រប់គ្រាន់ ពេលកូនប្រុសមិនបានកើត។ បរមពុទ្ធោវាទបែបនេះជួយកែតម្រូវទស្សនៈរបស់មនុស្សជាច្រើន និងកាត់បន្ថយជាធម្មតា នូវក្តីបារម្ភរបស់ស្ត្រី ដែលមិនអាចបង្កើតកូនប្រុស ដើម្បីប្រារព្ធ "ពិធីបុណ្យរំលឹកវិញ្ញាណក្ខន្ធជូនតា"។

ទោះបីនៅក្នុងក្បួនច្បាប់វិន័យរបស់ខុងជឺ ក៏មានចែងពីករណីយកិច្ចរបស់ភរិយាចំពោះស្វាមី តែមិនមានចែងសង្កត់ទៅលើករណីយកិច្ច និងកាតព្វកិច្ចរបស់ស្វាមីចំពោះភរិយាផងទេ។ ទោះបីយ៉ាងនេះក៏ដោយ ក៏នៅក្នុងសិគាលោវាទសូត្រ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ

ទ្រង់បានសម្ដែងយ៉ាងច្បាស់លាស់ ពីករណីយកិច្ចរបស់ស្វាមី ចំពោះភរិយា។

II. ស្វាមី

ដើម្បីឆ្លើយតបទៅនឹងសំនួរថា តើស្វាមីគួរជួយផ្គត់ផ្គង់ភរិយារបស់ខ្លួនដោយរបៀបណា ក្នុងនាមជាមេគ្រួសារ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់ប្រកាសថា ស្វាមីគប្បីស្ញើចសរសើរឲ្យកិត្តិយស និងគោរពឲ្យសមឋានៈជាភរិយា ស្មោះត្រង់ មិនប្រព្រឹត្តកន្លងចិត្តរបស់នាង ប្រគល់ភាពជាធំឲ្យនាង ដើម្បីគ្រប់គ្រងកិច្ចការក្នុងផ្ទះ និងផ្ដល់គ្រឿងតុបតែងខ្លួនឲ្យនាង។ ពាក្យទូន្មានប្រៀនប្រដៅនេះ ព្រះពុទ្ធទ្រង់សម្ដែងអស់រយៈពេលជាងម្ភៃប្រាំសតវត្ស កន្លងមកហើយ ហើយនៅតែផ្ដល់គុណប្រយោជន៍ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ។

ដោយដឹងពីចិត្តសាស្ត្ររបស់បុរស ដែលមានទំនោរគិតថា ខ្លួនមានភាពជាធំជាង ព្រះពុទ្ធទ្រង់ធ្វើការផ្លាស់គួរឲ្យកត់សម្គាល់ ហើយបានលើកឋានៈស្ត្រី ដោយការផ្ដល់យោបល់សាមញ្ញថា ស្វាមីគប្បីស្មោះត្រង់នឹងប្រពន្ធរបស់ខ្លួន មានន័យថា ស្វាមីគប្បី

បំពេញ និងថែរក្សាកាតព្វកិច្ចប្តីប្រពន្ធរបស់ខ្លួន ចំពោះភរិយា ដោយបន្តទ្រទ្រង់ជំនឿទុកចិត្តក្នុងទំនាក់ទំនងប្តីប្រពន្ធ គ្រប់អត្ថន័យទាំងអស់។ ស្វាមីក្នុងឋានៈជាអាណាព្យាបាល អាចស្នាក់នៅឆ្ងាយពីផ្ទះជាប់ជាប្រចាំ ហេតុដូចនេះ គេគប្បីប្រគល់ភារកិច្ចផ្ទះសំបែងក្នុងគ្រួសារទៅឲ្យភរិយា ជាអ្នកគប្បីគេចាត់ទុកថាជាអ្នកថែរក្សា និងអ្នកចែកចាយទ្រព្យសម្បត្តិ និងជាអ្នកគ្រប់គ្រងសេដ្ឋកិច្ចនៅក្នុងផ្ទះ។ ការផ្តល់គ្រឿងតុបតែងខ្លួនទៅឲ្យភរិយា គប្បីជានិមិត្តរូបនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ការយកចិត្តទុកដាក់ និងការថែទាំរបស់ស្វាមីដែលបង្ហាញភរិយា។ ការអនុវត្តជានិមិត្តរូបនេះ ត្រូវបានអនុវត្តតាំងពីសម័យបរមបុរាណមក នៅក្នុងសហគមព្រះពុទ្ធសាសនា។ ជាអកុសល វាស្ថិតនៅក្នុងគ្រោះថ្នាក់នៃការរលាយសាបសូន្យ ពីព្រោះតែឥទ្ធិពលនៃអរិយធម៌សម័យទំនើប។

អតីតកាល

នៅក្នុងអតីតកាល ដោយសាររចនាសម្ព័ន្ធសង្គមនៃសហគមជាច្រើនខុសពីរចនាសម្ព័ន្ធដែលយើងឃើញមានសព្វថ្ងៃ ស្វាមីនិង

កិរិយាពឹងពាក់គ្នា ទៅវិញទៅមក។ មានការដឹងចិត្តថ្លើមទាំងសងខាង ហើយចំណងទាក់ទងមានស្ថេរភាព ពីព្រោះម្នាក់ៗបានដឹងច្បាស់លាស់ពីតួនាទីរបស់ខ្លួន នៅក្នុងភាពជាដៃគូ។ "សេចក្ដីស្រឡាញ់" ដែលស្វាមីនិងកិរិយាមួយចំនួនព្យាយាមបង្ហាញអ្នកដទៃ ដោយអោបរឹតគ្នានៅក្នុងទីប្រជុំជន មិនបានបង្ហាញដោយចាំបាច់ពីសេចក្ដីស្រឡាញ់ ឬការយល់ចិត្តពិតប្រាកដនោះទេ។ នៅក្នុងអតីតកាល ទោះបីគូស្រករដែលរៀបការហើយ មិនបានបង្ហាញសេចក្ដីស្រឡាញ់ ឬអារម្មណ៍ខាងក្នុងរបស់ពួកគេជាសាធារណៈក៏ដោយ ពួកគេមានការយល់ចិត្តថ្លើមយ៉ាងជ្រាលជ្រៅស្មើរតែមិនអាចនិយាយបាន ព្រមទាំងមានការគោរពគ្នាទៅវិញទៅមក។

ទំនៀមទម្លាប់សម័យបុរាណ ដែលមាននៅក្នុងបណ្ដាប្រទេសមួយចំនួន តម្រូវឲ្យកិរិយាពលីជីវិតរបស់នាង បន្ទាប់ពីមរណភាពរបស់ស្វាមីនាង និងទំនៀមទម្លាប់ដែលហាមឃាត់ផងដែរ មិនឲ្យកិរិយាមេម៉ាយ រៀបការជាថ្មី ទាំងអស់នេះជាទំនៀមទម្លាប់ ដែល

ចម្លែកសម្រាប់ព្រះពុទ្ធសាសនា។ ព្រះពុទ្ធសាសនាមិនចាត់ទុកកិរិយាថាមានឋានៈតូចទាប អន់ជាងស្វាមីនោះទេ។

សង្គមសម័យបច្ចុប្បន្ន

ស្ត្រីមួយចំនួនមានអារម្មណ៍ថា សម្រាប់ពួកគេ ការផ្តោតយកចិត្តទុកដាក់ទៅលើការអប់រំក្នុងគ្រួសារ គឺជាការធ្វើឲ្យអាប់អោនកិត្តិយស និងអភិរក្សនិយម។ ជាការពិតដែលថា នៅក្នុងអតីតកាល ស្ត្រីបានត្រូវគេប្រព្រឹត្តយ៉ាងអាក្រក់បំផុត ប៉ុន្តែនេះអាស្រ័យលើភាពអវិជ្ជមានផ្នែកខាងបុរស ជាងភាពទន់ភ្លន់ដែលមានជាប់មកជាមួយ ក្នុងទស្សនៈនៃការពឹងផ្អែកលើស្ត្រី ដើម្បីចិញ្ចឹមកូន។

ស្ត្រីបានធ្វើការតស៊ូអស់រយៈពេលដ៏យូរ ដើម្បីទទួលបានសិទ្ធិស្មើគ្នាជាមួយបុរស ក្នុងវិស័យអប់រំ អាជីពនយោបាយ និងមធ្យោបាយដទៃទៀត។ ឥឡូវនេះ ពួកគេស្មើនឹងបុរស ក្នុងកម្រិតដ៏ធំធេង។ មនុស្សប្រុស ជាទូទៅមានទំនោរឈ្លានពានពីធម្មជាតិ ហើយមនុស្សស្រីរំភើបចិត្តខ្លាំងជាង។ នៅក្នុងទិដ្ឋភាពក្នុងគ្រួសារ

ជាពិសេសនៅអាស៊ី មនុស្សប្រុសច្រើនប្រើអំណាចខ្លាំង ក្នុងឋានៈជាប្រមុខគ្រួសារ ក្នុងខណៈដែលមនុស្សស្រីមាន ទំនោរនៅជដែលជាដៃគូឥតប្រកែកប្រឆាំងៗ ចូរចងចាំថា “ឥតប្រកែកប្រឆាំង” ទីនេះ មិនមានន័យថា “ទន់ខ្សោយ” នោះទេៗ ជាការពិតជាង វាជាគុណសម្បត្តិវិជ្ជមាននៃ “ភាពទន់ភ្លន់” និង “ភាពស្លូតបូត”ៗ បើស្ត្រីនិងបុរសរក្សាគុណសម្បត្តិ ជាមនុស្សស្រីនិងជាមនុស្សប្រុស ដែលជាកេរមរតកពីជម្មជាតិ ហើយទទួលស្គាល់កម្លាំងដែលគួរឲ្យគោរពរបស់ពួកគេ អ៊ីចឹងអាកប្បកិរិយានោះអាចជួយផ្តល់នូវការយល់ដឹងទាំងសងខាង ដែលមានលក្ខណៈប្រហាក់ប្រហែលគ្នា រវាងភេទទាំងពីរៗ

ការកត់សម្គាល់របស់មហាត្មគន្ធី ÷

“ខ្ញុំជឿទៅលើការអប់រំសមរម្យរបស់ស្ត្រីៗ ប៉ុន្តែខ្ញុំពិតជាជឿថា ស្ត្រីនឹងមិនចូលរួមចំណែកក្នុងពិភពលោក ដោយធ្វើត្រាប់ ឬរត់ប្រណាំង ជាមួយបុរសនោះទេៗ នាងអាចរត់ប្រណាំង ប៉ុន្តែនាងនឹងមិនឡើងឋានៈខ្ពង់ខ្ពស់ ដែលនាងមាន

លទ្ធភាពធ្វើបាន ដោយធ្វើតាមបុរស។ នាងត្រូវតែជាអ្នកបម្រើរបស់បុរស”។

ទំនួលខុសត្រូវរបស់ឪពុកម្ដាយ

មូលដ្ឋាននៃសង្គមមនុស្សទាំងអស់ គឺចំណងទាក់ទងសាំញ៉ាំរវាងម្ដាយនិងកូន ឪពុកនិងកូន។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ករណីយកិច្ចរបស់មាតាគឺសេចក្ដីស្រឡាញ់ ការថែទាំ ការយកចិត្តទុកដាក់ និងការការពារ។ ព្រះពុទ្ធទ្រង់សម្ដែងថា នេះគឺជាសេចក្ដីស្រឡាញ់ការលះបង់។ វាជាការដែលយកចិត្តទុកដាក់ថែរក្សាប្រកបដោយចិត្តសប្បុរសនិងមានប្រយោជន៍ ហើយជាអនត្តទត្ត-បុគ្គល (មិនគិតតែខ្លួនឯង)។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់ប្រៀនប្រដៅសាវ័ករបស់ព្រះអង្គថា មាតាបិតាគប្បីរក្សាបុត្រ ប្រៀបដូច ផែនដីរក្សារុក្ខជាតិ និងសព្វសត្វទាំងអស់ដូច្នោះដែរ។

ឪពុកម្ដាយ មានទំនួលខុសត្រូវចំពោះសុខុមាលភាព និងការលូតលាស់រីកចម្រើនរបស់កូន។ បើកូនធំឡើងមានកម្លាំងខ្លាំងក្លា មានសុខភាពល្អបរិបូណ៌ និងជាពលរដ្ឋមានប្រយោជន៍ វាជា

លទ្ធផលនៃកិច្ចប្រឹងប្រែង របស់ឪពុកម្ដាយហ្នឹងឯង។ បើកូនធំឡើង ប្រព្រឹត្តបទល្មើស ឪពុកម្ដាយត្រូវតែទទួលខុសត្រូវ។ គេមិនត្រូវស្ដីបន្ទោសអ្នកដទៃទៀត ឬសង្គមទេ បើកូនដើរផ្លូវខុស។ វាជាករណីយកិច្ចរបស់ឪពុកម្ដាយ ត្រូវតែណែនាំកូនឲ្យដើរតាមផ្លូវល្អសមរម្យ។

ស្ថិតនៅក្នុងវ័យងាយធ្វើឲ្យរំភើបបំផុតរបស់វា ក្មេងត្រូវការទំនោរ សេចក្ដីស្រឡាញ់ ការថ្នាក់ថ្នម និងការយកចិត្តទុកដាក់ពីឪពុកម្ដាយ។ បើគ្មានសេចក្ដីស្រឡាញ់និងការណែនាំពីឪពុកម្ដាយគេ ក្មេងនឹងមានចិត្តវិកល ហើយមើលថា ពិភពលោកគឺជាកន្លែងឡប់សតិដើម្បីរស់នៅ។ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ការបង្ហាញសេចក្ដីស្រឡាញ់ ការថែរក្សាថ្នាក់ថ្នម ការយកចិត្តទុកដាក់របស់ឪពុកម្ដាយ មិនមែនមានន័យថា ផ្គាប់ចិត្តការទាមទាររបស់កូនទាំងអស់ ទោះសមហេតុផល ឬយ៉ាងណានោះទេ។ ការថ្នាក់ថ្នមច្រើនពេកអាចនាំឲ្យកូនទំរើស។ នៅក្នុងការផ្ដល់សេចក្ដីស្រឡាញ់និងការថ្នាក់ថ្នមរបស់នាង ម្ដាយគប្បីតឹងរឹងនិងរឹងមាំក្នុងការដោះ

ស្រាយកំហឹងនិងការម៉ូរម៉ៅរបស់កូនៗ ការធ្វើតឹងរឹងនិងរឹងមាំហ្មត់ចត់ មិនមានន័យថា ប្រើពាក្យអាក្រក់ មិនពិរោះស្តាប់ដាក់កូននោះទេៗ ចូរបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់របស់អ្នក ប៉ុន្តែចូរបន្ធូរដៃអប់រំធ្វើឲ្យមានវិន័យ កូននឹងយល់ចិត្តៗ

ជាអកុសល ក្នុងចំណោមឪពុកម្តាយបច្ចុប្បន្ន សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ឪពុកម្តាយចំពោះកូន គឺមានតិចតួចគួរឲ្យសោកស្តាយៗ ការធេប់ធល់ ការភ្ញើតភ្ញើន ប្រញាប់ប្រញាល់ចង់បានការរីកចម្រើនផ្នែកសម្ភារៈ ចលនាចង់បានសេរីភាព និងការប្រាថ្នាចង់បានសិទ្ធិស្មើគ្នា បានបណ្តាលឲ្យមាតាជាច្រើន រួមនឹងស្វាមីរបស់ពួកគេ ចំណាយពេលធ្វើការនៅក្នុងការិយាល័យ និងហាងលក់ទំនិញច្រើនម៉ោង ជាងការនៅផ្ទះដោយទំនេរទៅរកការបន្តពូជរបស់ពួកគេៗ ក្មេងដែលគេបានផ្ញើរសាច់ញាតិ ឲ្យមើលថែរក្សា ឬជួលអ្នកបម្រើឲ្យមើល មានការឡប់ស្មារតីបដិសេធមិនទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ និងការថ្នាក់ថ្នមរបស់ម្តាយៗ ម្តាយដែលមានអារម្មណ៍ថាមានកំហុសដោយ ខ្វះខាតការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះ

កូន ក៏ព្យាយាមធ្វើឲ្យកូនស្ងប់ ដោយផ្ដល់គ្រប់ប្រភេទទាំងអស់នៃការទាមទារពីកូនៗ អំពើបែបនេះធ្វើឲ្យកូនទំយើទំរើសៗ ការឲ្យកូននូវល្បែងក្មេងលេងទំនើបៗគ្រប់ប្រភេទទាំងអស់ មានដូចជា រថក្រោះជ័រ កាំភ្លើងវែង កាំភ្លើងខ្លីធ្វើពីជ័រ ដាវជ័រ និងឧបករណ៍ស្រដៀងគ្នាបែបជាការធ្វើឲ្យស្ងប់ចិត្ត គឺជាប្រការមិនល្អទាល់តែសោះ នេះបើពោលតាមបែបចិត្តសាស្ត្រៗ

ការផ្គុកផ្គាក់កូនជាមួយល្បែងក្មេងលេងបែបនេះ មិនមែនជាវត្ថុជំនួសឲ្យទំនោរសេចក្ដីស្រឡាញ់ និងសុធន្មៈរបស់មាតានោះទេៗ បើគ្មានសុធន្មៈនិងការណែនាំពីឪពុកម្ដាយសោះ វាមិនជាការគួរឲ្យភ្ញាក់ផ្អើលនោះទេ បើកូនជាផលវិបាកជំឡើងប្រព្រឹត្តបទល្មើសនោះៗ ដូច្នេះ តើគេត្រូវស្ដីបន្ទោសនរណា ចំពោះការចិញ្ចឹមកូនចបេស មានៈ មុខរឹង? ឪពុកម្ដាយ មែនទេ! ម្ដាយដែលធ្វើការជាពិសេស បន្ទាប់ពីធ្វើការងារច្រើនពេញមួយថ្ងៃនៅការិយាល័យ ហើយបំពេញការងារកំប៉ិចកំប៉ុកនៅផ្ទះទៀត មិនអាចរកពេលវេលា សម្រាប់ផ្ដល់ឲ្យកូនដែលចង់បានការថ្នាក់ថ្នម និងការយក

ចិត្តទុកដាក់ពីនាងបានទេ។ ឪពុកម្តាយដែលគ្មានពេលវេលាសម្រាប់កូនទាំងឡាយរបស់ពួកគេ គប្បីកុំត្អូញត្អែរ ពេលកូនជំពូកនេះ គ្មានសម្រាប់ពួកគេ ពេលពួកគេមានវ័យចំណាស់។ ឪពុកម្តាយដែលប្រកាសថា ពួកគេចំណាយប្រាក់កាសច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់លើកូនទាំងឡាយរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែរវល់គ្មានពេលនៅថែទាំកូន មិនគួរត្អូញត្អែរ ពេលកូនទាំងឡាយ “ដែលមមាញឹក” របស់ពួកគេ ជាការតបស្នងសងគុណ បានទុកពួកគេឲ្យនៅក្នុងគ្រឹះស្ថាន សម្រាប់មនុស្សចាស់!

សព្វថ្ងៃនេះ ស្ត្រីភាគច្រើនមានការងារធ្វើ ដូច្នេះហើយគ្រួសារអាចរីករាយនឹងប្រយោជន៍ផ្នែកសម្ភារៈកាន់តែច្រើន។ ស្ត្រីទាំងឡាយគប្បីពិចារណាពាក្យទូន្មានរបស់មហាត្ម៉ាគន្ធី ចំពោះបុរសដែលស្វែងរកសេរីភាព ពីសេចក្តីលោភលន់ ជាងសេរីភាពពីសេចក្តីត្រូវការឲ្យបានម៉ត់ចត់។ ពិតណាស់ ដោយទទួលបានគម្រោងរៀបចំផ្នែកសេដ្ឋកិច្ចសម្រាប់ពេលបច្ចុប្បន្ន យើងមិនអាចបដិសេធថា ស្ត្រីមួយចំនួនមិនត្រូវគេបង្ខំឲ្យធ្វើការនោះទេ។ ក្នុង

ករណីបែបនេះ ឪពុកនិងម្ដាយត្រូវតែធ្វើពលិកម្មអំពីពេលវេលាបន្ថែមរបស់ពួកគេ ដើម្បីសងជម្ងឺចិត្ត សម្រាប់អ្វីដែលកូនរបស់ពួកគេខកចិត្ត ពេលពួកគេនៅឆ្ងាយៗ បើឪពុកម្ដាយទាំងពីរនាក់ចំណាយពេលវេលាមិនធ្វើការរបស់ពួកគេ សម្រាប់នៅផ្ទះជាមួយកូនៗរបស់ពួកគេ នឹងមានការយល់ចិត្តគ្នា កាន់តែច្រើនឡើងរវាងឪពុកម្ដាយនឹងកូនៗ

នៅក្នុងព្រះសូត្រទាំងឡាយរបស់ព្រះអង្គ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់សម្ដែងលំអិតអំពីតួនាទីនិងភារកិច្ចដើមដំបូងមួយចំនួន ជាគោលការណ៍ណែនាំសំខាន់ៗ សម្រាប់ឪពុកម្ដាយយកទៅ ប្រតិបត្តិៗ ដោយការប្រៀនប្រដៅ ការអនុវត្ត និងសកម្មភាព គោលការណ៍ណែនាំមួយក្នុងចំណោម គោលការណ៍ដើមដំបូងទាំងឡាយ គឺដឹកនាំកូនកុំឲ្យធ្វើអំពើអាក្រក់ និងតាមរយៈការបញ្ចុះបញ្ចូលលួងលោម ណែនាំពួកគេឲ្យធ្វើតែអំពើល្អគ្រប់បែបយ៉ាងដើម្បីគ្រួសារ សង្គម និងប្រទេសជាតិៗ នៅក្នុងការជាប់ទាក់ទិនបញ្ហានេះ ឪពុកម្ដាយគប្បីប្រើការយកចិត្តទុកដាក់ឲ្យបានធំធេង

ក្នុងការទំនាក់ទំនងជាមួយកូនៗ វាមិនមែនជាអ្វីដែលឪពុកម្ដាយហ្វឹកហាត់នោះទេ ប៉ុន្តែជាអ្វីដែលឪពុកម្ដាយមាននិងធ្វើពិតប្រាកដដែលកូនស្រូបយកដោយមិនដឹងខ្លួន និងដោយការអាណិតស្រឡាញ់ៗ ការចូលខ្លួនរបស់កូនទៅក្នុងពិភពលោក ត្រូវបានអប់រំនិស្ស័យ ដោយការប្រឹងធ្វើឲ្យដូច ឬឲ្យលើស អាកប្បកិរិយារបស់ឪពុកម្ដាយៗ វាស្រេបទៅតាមតែអាកប្បកិរិយាល្អ បណ្ដាលឲ្យល្អ ហើយអាកប្បកិរិយាអាក្រក់បណ្ដាលឲ្យអាក្រក់ៗ ឪពុកម្ដាយនៅជាមួយកូនរបស់ពួកគេបានច្រើន និងបញ្ជូនយ៉ាងប្រសប់នូវអត្តចរិតផ្ទាល់ ទៅឲ្យកូនចៅរបស់ពួកគេៗ

ករណីយកិច្ចរបស់ឪពុកម្ដាយ

វាជាករណីយកិច្ចរបស់ឪពុកម្ដាយ ក្នុងការមើលថែទាំសុខុមាលភាព របស់កូនពួកគេៗ តាមការពិត ឪពុកម្ដាយដែលប្រកបដោយករណីយកិច្ច និងសេចក្ដីស្រឡាញ់ រែកពុនការទទួលខុសត្រូវដោយរីករាយៗ ដើម្បីដឹកនាំកូនឲ្យដើរលើផ្លូវត្រូវ (ប្រកបដោយគន្លងធម៌) ដំបូងឪពុកម្ដាយគប្បីធ្វើ ជាគំរូនិងដឹកនាំជីវិត

ប្រកបដោយឧត្តមគតិ។ ជាប្រការស្ទើរតែមិនអាច នឹងរំពឹងឲ្យមានកូនបរិបូណ៌ដោយតម្លៃ ពីឪពុកម្ដាយគ្មានតម្លៃ។ ក្រៅពីទំនោរកម្មជាមរតករបស់កូនតាំងពីជាតិមុន កូនទាំងឡាយក៏ទទួលមរតកមិនផ្លាស់ប្ដូរ នូវគុណវិបត្តិ និងគុណធម៌របស់ឪពុកម្ដាយផងដែរ។ ឪពុកម្ដាយមានទំនួលខុសត្រូវ គប្បីប្រុងប្រយ័ត្នជាមុនគ្រប់បែបយ៉ាង កុំធ្វើទំនោរ ដែលមានផលវិបាក ទៅឲ្យកូនចៅរបស់ផងខ្លួន។

នៅក្នុង**សិគាលោវាទសូត្រ** មានករណីយកិច្ចប្រាំស្ថាន ដែលមាតាបិតាគប្បីបំពេញ ÷

ករណីយកិច្ចស្ថានទីមួយ គឺឃាត់ឃាំងបុត្រធីតាកុំឲ្យធ្វើអំពើអាក្រក់។

ផ្ទះគឺជាសាលារៀនទីមួយ ហើយមាតាបិតាគឺជាបុព្វាចារ្យ គ្រូបង្រៀនទីមួយ។ បុត្រធីតាតែងតែរៀនមេរៀនបឋមស្ដីអំពីអំពើល្អ និងអំពើអាក្រក់ ពីមាតាបិតារបស់ពួកគេ។ មាតាបិតាគ្មានការយកចិត្តទុកដាក់ ផ្ដល់ចំណេះដឹងជាន់ដំបូងដោយផ្ទាល់ និងដោយ

ប្រយោល មានដូចជា ការនិយាយកុហក ការបោកប្រាស ការមិនស្មោះត្រង់ ការនិយាយមួលបង្កាច់ គំនុំគុំគួន ការសងសឹក ការគ្មានការអៀនខ្មាស និងការភ័យខ្លាចក្នុងការប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ និងអសីលធម៌ទៅឲ្យបុត្រធីតារបស់ពួកគេ អំឡុងវ័យកុមារភាព។

មាតាបិតាគប្បីបង្ហាញគំនិតមារយាទគួរយកជាគំរូ និងមិនគួរបញ្ជូនគុណវិបត្តិទាំងឡាយខាងលើទៅក្នុងចិត្ត ដែលងាយទទួលយកដោយ អារម្មណ៍របស់បុត្រធីតាឡើយ។

ករណីយកិច្ចស្ថានទីពីរ គឺបញ្ចុះបញ្ចូលបុត្រធីតាឲ្យតាំងនៅក្នុងអំពើល្អ។

មាតាបិតាជាគ្រូអាចារ្យនៅផ្ទះ គ្រូអាចារ្យជាមាតាបិតានៅសាលារៀន។ ទាំងមាតាបិតា ទាំងគ្រូអាចារ្យ ទទួលខុសត្រូវចំពោះសុខុមាលភាព អនាគតរបស់កុមារ ដែលនឹងក្លាយទៅជាអ្វីដែលពួកគេត្រូវបាន។ ពួកគេធ្វើ ឬពួកគេនឹងធ្វើនូវអ្វី ដែលមនុស្សពេញវ័យធ្វើ។ ពួកគេអង្គុយនៅជិតជើងរបស់មនុស្សពេញវ័យពេលកំពុងមានវ័យងាយទទួលយកអារម្មណ៍។ ពួកគេស្រូបយក

អ្វីៗ ដែលពួកគេបានទទួល។ ពួកគេដើរតាមស្នាមជើងមនុស្សពេញវ័យ។ ពួកគេត្រូវទទួលឥទ្ធិពលពីសំណាក់ការគិត ការនិយាយ និងអំពើទាំងឡាយរបស់មនុស្សពេញវ័យ។ ក្នុងលក្ខណៈបែបនេះ ជាករណីយកិច្ចរបស់មាតាត្រូវបង្កើតបរិយាកាស គួរឲ្យចូលចិត្តបំផុត ទាំងនៅផ្ទះ ទាំងនៅសាលារៀន។

ភាពងាយស្រួល ការស្តាប់បង្គាប់ សហប្រតិបត្តិការឯកភាព ការលើកទឹកចិត្ត ការលះបង់ ការស្មោះត្រង់ ភាពត្រង់ទៅវិញទៅមក ការបម្រើប្រយោជន៍ ការទុកចិត្តខ្លួនឯង ការចូលចិត្តធ្វើល្អ ការសំចៃ ការសន្តោស ឫកពារល្អ ការជាប់ចិត្តខាងសាសនា និងគុណធម៌ផ្សេងៗទៀត គួរត្រូវបានបណ្តុះគំនិតបណ្តុះនិស្ស័យ នៅក្នុងចិត្តរបស់យុវភាព បន្តិចម្តងៗ។ គ្រាប់ពូជដាំដុះបានល្អ នឹងលូតលាស់ជាលំដាប់ ក្លាយជាដើមឈើផ្តល់ផ្លែផ្កា។

ករណីយកិច្ចស្ថានទីបី គឺផ្តល់ការអប់រំល្អដល់បុត្រធីតា។

ការអប់រំគ្រប់គ្រាន់ ជាមរតកប្រសើរបំផុតដែលមាតាបិតា

អាចចែកឲ្យដល់បុត្រធីតា។ គ្មានរតនសម្បត្តិណាដទៃមានតម្លៃជាងការអប់រំនោះទេ។ វាជាការប្រសិទ្ធិពរជ័យដែលមាតាបិតាអាចប្រគល់ឲ្យបុត្រធីតា។

មាតាបិតាគប្បីផ្តល់ការអប់រំដល់បុត្រធីតា ល្អបំផុតតាំងពីវ័យនៅក្មេង នៅក្នុងបរិយាកាសសាសនា។ នេះមានផលវែងឆ្ងាយលើជីវិតរស់នៅរបស់ពួកគេ។

ករណីយកិច្ចស្ពានទីបួន គឺរកកិរិយាស្វាមីដ៏សមគួរអោយ។

អាពាហ៍ពិពាហ៍ជាការស្បថស្បែ ទាក់ទងនឹងជីវិតទាំងមូលការរួបរួមនេះ គឺជាការរួមមួយដែលមិនអាចធ្វើឲ្យរលាយបាត់ទៅឆាយៗទេ។ ដូច្នេះហើយ គេត្រូវតែសង្កេតមើលអាពាហ៍ពិពាហ៍ឲ្យគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ និងគ្រប់ទិដ្ឋភាពរបស់វា ដើម្បីឲ្យមានសេចក្តីពេញចិត្ត ពីគ្រប់ភាគីទាំងអស់ មុនរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍។

តាមវប្បធម៌ព្រះពុទ្ធសាសនា ករណីយកិច្ចប្រគល់ឲ្យសិទ្ធិលើសលុប។ ចូរកុំទុកឲ្យភាគីទាំងពីរចចេសរឹងរូស ប៉ុន្តែអនុញ្ញាតឲ្យប្រើប្រាស់សេរីភាព ក្នុងការសម្រេចប្រកបដោយគតិបណ្ឌិត

របស់ពួកគេ ហើយចាប់ផ្តើមដោះស្រាយប្រកបដោយការយោគយល់ៗ បើមិនដូច្នេះទេ នឹងមានការនិយាយស្តីបន្ទោសទាំងសងខាង ព្រមទាំងការប៉ះទង្គិចផ្សេងៗទៀត។ ជារឿយៗ មិនអត់ការធ្វើឲ្យខូច ត្រូវបានបញ្ជូនទៅឲ្យកូនចៅផងដែរ។

ករណីយកិច្ចស្ថានទីប្រាំ គឺប្រគល់ទ្រព្យសម្បត្តិឲ្យបុត្រធីតាក្នុងសម័យដ៏គួរ។

មាតាបិតាមិនត្រឹមតែស្រលាញ់ និងមានទំនោរទៅលើបុត្រធីតារបស់ពួកគេ ដរាបណាពួកគេនៅតែស្ថិតនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់ពួកគេ ថែមទាំងរៀបចំអនាគតសម្រាប់ពួកគេ ប្រកបដោយសេចក្តីសុខស្រួល និងមានសុភមង្គលទៀតផង។ មាតាបិតាសន្សំទ្រព្យទុក ក្នុងសភាពលំបាកលំបិនផ្ទាល់ខ្លួន ហើយប្រគល់ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងនោះទុកជាមរតក ឲ្យបុត្រធីតារបស់ពួកគេ ដោយពេញចិត្តដោយឥតប្រណែនគុំគួន។

សាសនានៃករុណាធម៌

ព្រះពុទ្ធសាសនាជាសាសនានៃករុណាធម៌ ដូច្នេះមាតាបិតា

គប្បីកុំភ្លេចបង្ហាត់បង្ហាញព្រះពុទ្ធសាសនាដល់បុត្រធីតា ដូចដែលបានពោលមកហើយ ខាងលើស្រាប់ៗ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់សម្តែងព្រះធម៌ដោយករុណា សម្រាប់ពិភពលោកៗ មាតាបិតាគប្បីប្រតិបត្តិ "ព្រហ្មវិហារធម៌បួន" ដែលព្រះពុទ្ធទ្រង់ត្រាស់សម្តែង ក្នុងការចិញ្ចឹមបីបាច់ថែរក្សាបុត្រធីតារបស់ខ្លួនៗ

ព្រហ្មវិហារធម៌បួននោះ គឺ÷

- **មេត្តា** ការស្រឡាញ់រាប់អានដោយស្និទ្ធចំពោះមនុស្សសត្វទាំងអស់ៗ
- **ករុណា** ការអាណិតអាសូរមនុស្សសត្វដែលមានទុក្ខៗ
- **មុទិតា** សេចក្តីត្រេកអរទោរទន់ចំពោះមនុស្សសត្វ ដែលបានសុខៗ
- **ឧបេក្ខា** ការតាំងចិត្តជាកណ្តាលចំពោះមនុស្សសត្វៗ

ការផ្សាយធម៌ទាំងបួនបានល្អ នឹងជួយមាតាបិតារក្សាបានការស្ងប់ស្ងាត់ មិនឆេវឆាវ ក្នុងអំឡុងពេលលំបាកលំបិន ក្នុងការចិញ្ចឹមបីបាច់ថែរក្សាបុត្រធីតាៗ

នេះគឺជាវិធីប្រព្រឹត្តិត្រឹមត្រូវ ឬមានឧត្តមគតិចំពោះសព្វសត្វ។ អាកប្បកិរិយានៃចិត្តទាំងបួននេះ ផ្តល់នូវក្របខ័ណ្ឌការងារ គ្រប់ស្ថានការណ៍ទាំងអស់ដែលបានកើតឡើងពីការទាក់ទងក្នុងសង្គម។ ព្រហ្មវិហារធម៌បួន ជាអ្នករំលាយភាពតានតឹងដ៏ធ្ងើម ជាអ្នករកសន្តិភាពដ៏ធ្ងើម នៅក្នុងជម្លោះសង្គម ជាគ្រូពេទ្យព្យាបាលរបួសដែលបន្តមកពីការតស៊ូ ដើម្បីមានជីវិតដ៏ពូកែ ជាអ្នករំលាយរបាំងសង្គម ជាអ្នកកសាងស្ថាបនាសហគមមានការស្រុះស្រួលគ្នា ជាអ្នកដាស់ឲ្យភ្ញាក់នៃការដេកលង់លក់នៃចិត្តអធ្យាស្រ័យ ដែលបានភ្លេចជាយូរមកហើយ ជាអ្នកធ្វើឲ្យស្រស់ឡើងវិញនៃសោមនស្សចិត្ត និងសេចក្តីសង្ឃឹមដែលបានបោះបង់ចោលជាយូរហើយ និងជាអ្នកស្ថាបនិកភាតរភាពប្រឆាំងនឹងកម្លាំងអហង្ការនិយម។

ប្រហែលជាការធ្វើឲ្យខិតខំអស់ពីសមត្ថភាព ដែលគូស្រករដែលរៀបការហើយ ត្រូវប្រឈមមុខនោះ គឺការផ្តល់ការអប់រំសមរម្យឲ្យបុត្រធីតា។ នេះជាទិដ្ឋភាពមួយផ្សេងទៀត ដែលធ្វើឲ្យឃើញថា យើងប្លែកពីសត្វ។ ក្នុងខណៈដែលសត្វពិតជាថែរក្សា

ការបន្តពូជរបស់វា ដោយភក្តីភាពដ៏ធំ មាតាបិតាមនុស្សមានទំនួលខុសត្រូវកាន់តែធំជាង ដែលកំពុងថែរក្សានៅក្នុងចិត្ត។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់សម្តែងថា ការខិតខំដ៏ធំធេងបំផុត ដែលបុរសត្រូវប្រឈមមុខ គឺការផ្សាំងចិត្ត។ តាំងតែពីបុត្រធីតាបានប្រសូត្រមកពីកុមារទៅដល់ពេញរូបពេញរាង រហូតក្លាយជាមាតាបិតាគេ ឪពុកទទួលខុសត្រូវជាដំបូង លើការអភិវឌ្ឍចិត្តគំនិតរបស់កូន។ មនុស្សម្នាក់ក្លាយជាពលរដ្ឋល្អឬអត់ អាស្រ័យសំខាន់លើទំហំចិត្តគំនិត ដែលបានលូតលាស់។ នៅក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ឪពុកល្អអាចផ្សាយគុណធម៌ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ទាំងបួន ដើម្បីទប់កូនឲ្យនឹង ហើយយកឈ្នះលើការខូចចិត្តដ៏ធំ ដែលមានទំនាក់ទំនងយ៉ាងជិតស្និទ្ធក្នុងភាពជាឪពុក។

ពេលកូនប្រុសស្រី នៅជាកូនក្មេងនៅឡើយ វាមិនអាចបង្ហាញសេចក្តីត្រូវការរបស់វាបានទេ ពិតជាពិបាកបំពេញបំណងទៅតាមការម៉ូរម៉ៅនិងការយំយែករបស់វាណាស់។ ឪពុកឬម្តាយដែលមានព្រហ្មវិហារធម៌ ទីមួយគឺមេត្តា អាចរក្សាភាពស្ងប់ស្ងាត់

នៅក្នុងចិត្ត ដើម្បីបន្តស្រឡាញ់កូន ពេលកំពុងលំបាកខ្លាំង។ កូនដែលទទួលបានផលនៃមេត្តាធម៌នេះ នឹងរៀនផ្សាយមេត្តាធម៌ដោយការស្មគ្រចិត្តដោយខ្លួនឯង។

ពេលកូនក្លាយខ្លួនពេញលក្ខណៈជាមនុស្សពេញវ័យ មាតាបិតាគប្បីប្រតិបត្តិករុណាធម៌ចំពោះបុត្រធីតា។ វ័យពេញរូបរាងជាពេលវេលាពិបាកបំផុត សម្រាប់បុត្រធីតា។ ពួកគេកំពុងព្រមព្រៀមគ្នាជាមួយភាពពេញវ័យ ហេតុនេះហើយ ពួកគេមិនឲ្យគ្រប់គ្រងបាន ដោយមានកំហឹង និងការខូចចិត្តច្រើនដាក់មាតាបិតា។ ដោយមានករុណាធម៌ មាតាបិតានឹងដឹងថា ភាពមិនឲ្យគេគ្រប់គ្រងបានដោយងាយ នេះគឺជាផ្នែកធម្មជាតិមួយនៃការលូតលាស់ធំធាត់ ព្រមទាំងដឹងថា បុត្រធីតាមិនមានបំណងធ្វើឲ្យមាតាបិតារបស់ពួកគេឈឺចាប់ដោយតាំងចិត្តនោះទេ។ បុត្រធីតាណាម្នាក់ ដែលបានទទួលយកមេត្តាធម៌ នឹងក្លាយជាមនុស្សល្អប្រសើរដោយខ្លួនឯង។ ដោយមិនមានសេចក្តីស្អប់កើតមានចំពោះបុត្រធីតាៗ នោះនឹងផ្សាយសេចក្តីស្រឡាញ់និងករុណាធម៌ដល់អ្នកដទៃ។

ដោយគ្រាន់តែបានក្លាយជាមនុស្សពេញវ័យម្នាក់ បុត្រធីតានឹងអាចជួបប្រទះជោគជ័យមួយចំនួនក្នុងការប្រឡង និងសកម្មភាពដទៃទៀតខាងក្រៅផ្ទះ។ នេះជាពេលវេលាសម្រាប់មាតាបិតាប្រតិបត្តិមុទិតាធម៌។ មាតាបិតាជាច្រើនណាស់ នៅក្នុងសង្គមបច្ចុប្បន្ន ប្រើបុត្រធីតារបស់ពួកគេឲ្យ ប្រកួតប្រជែងជាមួយមនុស្ស ដែលធ្លាប់រាប់រករបស់ពួកគេ។ មាតាបិតាចង់ឲ្យបុត្រធីតារបស់ពួកគេពូកែ ដោយសារហេតុផលអត្តទត្ថបុគ្គល សរុបមកពួកគេចង់ឲ្យអ្នកដទៃគិតល្អចំពោះបុត្រធីតារបស់ពួកគេ។ ដោយប្រតិបត្តិមុទិតាធម៌ មាតាបិតានឹងត្រេកអរជាខ្លាំង ចំពោះជោគជ័យនិងសុភមង្គលរបស់បុត្រធីតារបស់គាត់ ដោយគ្មានចិត្តជំរុញអាថ៌កំបាំង។ ជាធម្មតា មាតាបិតាសប្បាយចិត្ត ព្រោះបុត្រធីតារបស់ពួកគេសប្បាយចិត្ត។ បុត្រធីតា ដែលបានលាតត្រដាងផលនៃមុទិតាធម៌ឲ្យដឹង នឹងក្លាយដោយខ្លួនឯង ជាបុគ្គលមិនច្រណែនអ្នកដទៃ និងជាអ្នកមិនចូលចិត្តប្រកួតប្រជែងហួសពេកនោះទេ។ មនុស្សប្រភេទនេះ នៅក្នុងបេះដូងរបស់គេនឹងមិនមានកន្លែង

សម្រាប់អត្តទត្ថភាព លោភៈ និងទោសៈទេ។

ពេលបុត្រធីតាឈានចូលដល់មនុស្សពេញវ័យ ហើយមានមុខរបរ ការងារ និងគ្រួសារផ្ទាល់របស់គេ មាតាបិតាគប្បីប្រតិបត្តិព្រហ្មវិហារធម៌ចុងក្រោយគឺឧបេក្ខា។ ឧបេក្ខាធម៌នេះជាធម៌មួយក្នុងធម៌ពិបាកបំផុត សម្រាប់មាតាបិតានៅអាស៊ីប្រតិបត្តិ។ ពិបាកសម្រាប់ពួកគេ ដើម្បីអនុញ្ញាតឲ្យបុត្រធីតារបស់ពួកគេ ក្លាយជាអ្នកម្ចាស់ការក្នុងការប្រើសិទ្ធិផ្ទាល់របស់ពួកគេ។ ពេលមាតាបិតាប្រតិបត្តិឧបេក្ខាធម៌ ពួកគេនឹងមិនជ្រៀតជ្រែក កិច្ចការរបស់បុត្រធីតា និងមិនអត្តទត្ថនិយមក្នុងការទាមទារពេលវេលា និងការយកចិត្តទុកដាក់ច្រើនជាងបុត្រធីតាអាចផ្តល់ឲ្យនោះទេ។ មនុស្សពេញវ័យក្មេងៗ នៅក្នុងសង្គមសម័យទំនើប មានបញ្ហាច្រើន។ មាតាឬបិតា ដែលយល់ចិត្តគូស្រករថ្មីថ្មោង មិនគួរគប្បីដាក់បន្ទុកបន្ថែមទៀត ដោយធ្វើសេចក្តីទាមទារមិនចាំបាច់ដល់ពួកគេទេ។ សំខាន់បំផុត មាតាបិតាដែលមានវ័យចាស់ គប្បីព្យាយាមកុំធ្វើឲ្យបុត្រធីតា ដែលរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ហើយ មានអារម្មណ៍ថាមាន

កំហុស ដោយធ្វើឲ្យពួកគេមានអារម្មណ៍គិតថា ពួកគេមិនបាន អើពើនឹងកាតព្វកិច្ចក្នុងនាមជាកូន។ បើមាតាបិតាប្រតិបត្តិឧបេក្ខាធម៌ ពួកគេនឹងនៅស្ងប់ស្ងៀមក្នុងវ័យចាស់ជរារបស់ពួកគេ ហើយដោយហេតុនេះ មាតាបិតាទទួលបានការគោរពអំពីកូនចៅជំនាន់ក្រោយ។

ពេលមាតាបិតាផ្សាយព្រហ្មវិហារធម៌ទាំងបួននេះ ចំពោះបុត្រធីតារបស់ពួកគេ បុត្រធីតានឹងធ្វើតបដោយគាប់ចិត្ត ហើយបរិយាកាសរីករាយរាក់ទាក់ នឹងកើតមានជាទូទៅនៅក្នុងផ្ទះ។ ផ្ទះដែលមានមេត្តា ករុណា មុទិតា និងឧបេក្ខាធម៌ នឹងជាផ្ទះមានសុភមង្គល។ បុត្រធីតា ដែលធំធាត់ក្រោមបរិស្ថានបែបនេះ នឹងលូតលាស់ធំឡើង និងក្លាយជាអ្នកធ្វើការ ចេះយល់ចិត្ត ចេះអាណិតអាសូរ មានធម៌ និងជាបុគ្គលចេះគិតដល់អ្នកដទៃ។ នេះគឺជាមរតកដ៏ធំធេងបំផុត ដែលមាតាបិតាណាក៏អាចផ្តល់ឲ្យបុត្រធីតារបស់ខ្លួនបានដែរ។

មាតាបិតានៅក្នុងសង្គមសម័យទំនើប

រឿងមួយក្នុងចំណោមរឿង គួរឲ្យសោកសៅបំផុតរបស់សង្គមសម័យទំនើប គឺការខ្វះខាតសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ឪពុកម្តាយ ដែលកូននៅបណ្តាប្រទេសឧស្សាហកម្មរីកចម្រើនរងគ្រោះ។ ពេលគូស្រករៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ ជាធម្មតាពួកគេមានគម្រោងចង់បានកូនច្រើន។ ហើយនៅពេលកូនប្រសូតមក ឪពុកម្តាយតម្រូវឲ្យថែរក្សាកូនប្រកបដោយសីលធម៌ តាមសមត្ថភាពប្រសើរបំផុតរបស់ពួកគេ។ មាតាបិតាមានទំនួលខុសត្រូវ មើលថាកូនមិនត្រឹមតែបំពេញបំណងជាសម្ភារៈនោះទេ ទស្សនវិស័យផ្នែកប្រាជ្ញាស្មារតី និងចិត្តសាស្ត្រក៏សំខាន់ណាស់ដែរ។

ការផ្តល់សេចក្តីសុខស្រួលផ្នែកសម្ភារៈ ជាសារៈសំខាន់ទីពីរបើប្រៀបធៀបទៅនឹងការផ្តល់សេចក្តីស្រឡាញ់ និងការយកចិត្តទុកដាក់របស់ឪពុកម្តាយ។ យើងបានដឹងអំពីមាតាបិតាជាច្រើនមកពីគ្រួសារមិនសូវធូរធា ជាអ្នកបានចិញ្ចឹមបីបាច់ថែរក្សាកូនបានល្អ ហើយសម្បូណ៌សេចក្តីស្រឡាញ់ទៀតផង។ ម៉្យាងទៀត គ្រួសារ

មានទ្រព្យសម្បត្តិជាច្រើន បានផ្តល់សេចក្តីសុខស្រួលផ្នែកសម្ភារៈគ្រប់បែបយ៉ាងសម្រាប់កូនរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែខ្វះខាតមិនបានផ្តល់ឲ្យពួកគេ នូវសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ឪពុកម្តាយ។ កូនទាំងឡាយបែបនេះ ត្រឹមតែធំធាត់ឡើងគ្មានការរីកចម្រើនផ្នែកចិត្តសាស្ត្រ និងសីលធម៌សោះ។

មាតាម្នាក់ៗ គប្បីពិចារណាដោយប្រុងប្រយ័ត្នថា តើគួរបន្តក្នុងភាពជាមាតាធ្វើការ ឬជាមេផ្ទះដែលផ្តល់សេចក្តីស្រឡាញ់ និងការថែទាំគ្រប់បែបយ៉ាង ដើម្បីសុខុមាលភាពរបស់កូនកំពុងធំធាត់របស់នាង។ (យ៉ាងចម្លែក មាតាសម័យទំនើបមួយចំនួន ក៏បានហ្វឹកហាត់កូនផងដែរឲ្យកាន់កាំភ្លើង និងឧបករណ៍បណ្តាលឲ្យស្លាប់ដទៃទៀត ពេលពួកគេគួរថ្នាក់ថ្នមកូន និងបង្ហាត់បង្រៀនកូនឲ្យក្លាយជាពលរដ្ឋល្អ ជាពលរដ្ឋគោរពច្បាប់)។

និន្នាការ និងអត្តចរិតសម័យទំនើបរបស់មាតា ដែលធ្វើការងារចំពោះកូនៗរបស់ពួកគេ មានទំនោរផងដែរ ទៅរកការកាត់ការស្រឡាញ់ និងគោរពសាសនារបស់កូន ដែលគេគោរពដ៏យូរ

លង់មកហើយ ដែលគេសង្ឃឹមថាកូនៗ នឹងប្រស់ព្រំមាតាបិតារបស់ពួកគេ។ ការផ្លាស់ប្តូរការចិញ្ចឹមកូនដោយទឹកដោះ ដោយការចិញ្ចឹមឲ្យបៅទឹកដោះគោក្នុងកំប៉ុង អាចជាកត្តាមួយផ្សេងទៀតផងដែរ ដែលបានផ្តល់នូវការកាត់ផ្តាច់សេចក្តីស្រឡាញ់ រវាងម្តាយហើយនឹងកូនៗ ពេលមាតាបំបៅដោះ ហើយថ្នាក់ថ្នមទារកនៅក្នុងដៃរបស់ពួកគេ សេចក្តីស្រឡាញ់យ៉ាងថ្នាក់ថមរវាងម្តាយនិងកូនមានទំហំធំជាង ហើយឥទ្ធិពលមាតាមានទៅលើកូន សម្រាប់សុខុមាលភាពរបស់កូន គឺឃើញច្បាស់ទ្វេរជាពីរ។ ក្រោមកាលៈទេសៈបែបនេះ កូនបង្ហាញមិនផ្លាស់ប្តូរនូវការស្រឡាញ់ និងការគោរពសាសនា ការទាក់ទងក្នុងគ្រួសារ និងការស្តាប់បង្គាប់។ លក្ខណៈពិសេសនៃប្រពៃណីទាំងនេះ មានសម្រាប់ជាគុណប្រយោជន៍ដល់សេចក្តីល្អនិងសុខុមាលភាពរបស់កូនៗ វាអាស្រ័យលើមាតាបិតា ជាពិសេសគឺមាតាជាអ្នកផ្តល់អោយបុត្រធីតាហ្នឹងតែម្តង។ មាតាត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះការធ្វើល្អ ឬចចេសមុខរឹងរបស់កូនៗ មាតាទាំងឡាយអាចកាត់បន្ថយការប្រព្រឹត្តបទល្មើស!

ការគ្រប់គ្រងរបស់មាតាបិតា

មាតាបិតាជាច្រើនព្យាយាមរក្សាបុត្រធីតា ដែលមានគូស្រករឲ្យស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ពួកគេ។ ពួកគេមិនផ្ដល់សេរីភាព តាមពេលដ៏សមសួនឲ្យទៅបុត្រធីតា ហើយមានទំនោរជ្រៀតជ្រែកជីវិតរបស់គូស្រករ ដែលរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ថ្មោងថ្មី។ ពេលមាតាបិតាព្យាយាមគ្រប់គ្រងកូនប្រុសឬកូនស្រី ដែលរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ហើយៗ ចង់ឲ្យពួកគេធ្វើតាមរបៀបរស់នៅរបស់ខ្លួនយ៉ាងតឹងរឹង ការនេះនឹងបង្កើតឲ្យមានការយល់ខុសជាច្រើនរវាងជំនាន់ពីរ ក៏ដូចជាភាពគ្មានសុភមង្គលរវាងគូស្រករផងដែរ។ មាតាបិតាអាចកំពុងធ្វើដូចនេះក្នុងជំនឿដ៏ល្អ ដោយសារតែសេចក្ដីស្រឡាញ់ និងការជាប់ជំពាក់មានចំពោះកូន ប៉ុន្តែការធ្វើបែបនេះពួកគេកំពុងអញ្ជើញបញ្ហាច្រើនថែមទៀតឲ្យខ្លួនគេ និងឲ្យកូនៗផងដែរ។

មាតាបិតាត្រូវតែអនុញ្ញាតិឲ្យបុត្រធីតារបស់ពួកគេ រែកពុនទទួលខុសត្រូវជីវិតនិងគ្រួសារផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ។ ជាតួយ៉ាង

បើគ្រាប់ពូជ ដែលគេសាបព្រោះនៅក្រោមដើមឈើ ពេលខ្លះកូនរុក្ខជាតិអាចដុះ ក្នុងពេលបន្ទាប់ៗ ប៉ុន្តែបើលោកអ្នកចង់ឲ្យកូនរុក្ខជាតិទាំងនោះលូតលាស់ មានដើមធំធាត់ល្អនិងឯករាជ្យ លោកអ្នកត្រូវតែដកកូនរុក្ខជាតិទាំងនោះ ទៅដាំក្នុងទីវាលកន្លែងផ្សេងទៀត ដើម្បីឲ្យដាច់ៗដោយឡែកពីគ្នា ធ្វើដូច្នេះ កូនរុក្ខជាតិមិនត្រូវបានរាំង ដោយម្លប់នៃមេដើមឈើនោះទេ។

មាតាបិតាគប្បីអើពើនឹងចំណេះដឹងសម័យបុរាណ ដែលផ្អែកលើការប្រៀនប្រដៅដោយគ្រូអាចារ្យផ្នែកសាសនា ដែលជាអ្នកប្រាជ្ញនិងជាវៀមច្បង ដែលបានធ្វើឲ្យចំណេះដឹងអំពីពិភពលោកអភិវឌ្ឍតាមរយៈបទពិសោធន៍ច្រើនជង ដើម្បីសម្រេចអ្វីមួយរបស់ពួកគេ។

ការលែងលះ

ការលែងលះជាបញ្ហាប្រជែងគ្នា ក្នុងចំណោមអ្នកកាន់សាសនាផ្សេងៗគ្នា។ មនុស្សមួយចំនួនជឿថា អាពាហ៍ពិពាហ៍ត្រូវបានកត់ត្រារួចជាស្រេចនៅក្នុងឋានសួគ៌ ហេតុដូចនេះ វាមិនត្រឹម

ត្រូវទេ ដើម្បីយល់ព្រមលែងលះគ្នា។ ប៉ុន្តែបើប្ដីនិងប្រពន្ធពិតជាមិនអាចរស់នៅរួមគ្នា ជំនួសឲ្យការរស់នៅប្រកបដោយទុក្ខព្រួយ និងការប្រច័ណ្ឌ កំហឹងនិងទោសៈច្រើននៅក្នុងខ្លួន ពួកគេគួរតែមានសេរីភាព ដើម្បីបែកផ្លូវគ្នាដើរ ហើយរស់នៅដោយសុខសន្តិភាព។

ការទទួលខុសត្រូវចំពោះកូន

ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ការបែកផ្លូវគ្នានៃគូស្រករ ត្រូវតែធ្វើឡើង នៅក្នុងបរិយាកាសនៃការយោគយល់គ្នាមួយ ដោយទទួលយកដំណោះស្រាយសមហេតុផល និងមិនដោយការបង្កើតឲ្យមានការប្រកាន់ខឹងកាន់តែខ្លាំងនោះទេ។ បើគូស្រករមានបុត្រធីតា ពួកគេគប្បីព្យាយាមធ្វើឲ្យការលែងលះមានការតក់ស្លុតដល់បុត្រធីតាកាន់តែតិចទៅ ហើយជួយពួកគេឲ្យសម្របសម្រួលទៅនឹងស្ថានការណ៍ថ្មី។ ហើយជាការចាំបាច់បំផុត មាតាបិតាធានាថែទាំរក្សាដើម្បីឲ្យពួកគេមានអនាគត និងសុខុមាលភាព។ វាមិនមែនជាអត្តចរិតមនុស្ស បើគូស្រករបោះបង់កូនៗរបស់ពួកគេ

ហើយបណ្ដោយឲ្យពួកគេរស់នៅដោយទុក្ខព្រួយ។

ទស្សនៈព្រះពុទ្ធសាសនា

នៅក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា គ្មានវិន័យបញ្ញត្តិណាមួយសម្ដែងថា ប្ដីនិងប្រពន្ធមិនគួរគប្បីលែងលះគ្នា បើពួកគេមិនអាចរស់នៅរួមគ្នាដោយការចុះសម្រុងគ្នា។ ប៉ុន្តែ បើមនុស្សទាំងឡាយប្រតិបត្តិតាមពុទ្ធោវាទដែលព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់បានសម្ដែងដើម្បីបំពេញករណីយកិច្ចរបស់ពួកគេ ចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក ហេតុដូច្នេះការកើតឡើងជាអកុសលបែបនេះ ដូចជាការលែងលះគ្នា ការបែកផ្លូវគ្នា នឹងមិនកើតឡើងបានទេ។

នៅក្នុងអតីតកាល ដែលតម្លៃសាសនាបានត្រូវគេគោរពយ៉ាងខ្ពង់ខ្ពស់ មានកិច្ចប្រឹងប្រែងដ៏ធំធេងក្នុងនាមនៃគូស្រករទាំងឡាយ ដែលបានរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ហើយ ពោលគឺនៅក្នុងអាស៊ីក៏ដូចជានៅក្នុងបច្ចិមប្រទេសផងដែរ ដើម្បីឈានដល់ការយល់ដឹងប្រកបដោយសមានចិត្ត ក្នុងការពង្រីកចំណងមិត្តភាពមានសុភមង្គល ដោយផ្អែកលើការគោរព សេចក្ដីស្រឡាញ់ និងសេចក្ដី

រាប់អានសម្រាប់មនុស្សម្នាក់នឹងមនុស្សម្នាក់ទៀតៗ គូស្រករទាំងឡាយបានធ្វើឲ្យរីកចម្រើន និងធ្វើឲ្យអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ពួកគេក្លាយជាមានលក្ខណៈពិសេសយ៉ាងសំខាន់ ដែលពួកគេបានរក្សាទុកនៅក្នុងបេះដូងរបស់ពួកគេៗ ករណីលែងលះគ្នាកម្រកើតមានណាស់ និងបានត្រូវគេចាត់ទុកថាជាអាម៉ាសមួយ ពីព្រោះពួកគេបានបង្ហាញអត្តទត្ថភាព នៃភាគីម្ខាងឬភាគីម្ខាងទៀតៗ

វាជាការពិត ដែលរហូតមកដល់ពេលថ្មីៗនេះ ករណីលែងលះនៅតែកម្រកើតមានណាស់ នៅក្នុងបណ្ដាប្រទេសកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាៗ បញ្ហានេះមានលក្ខណៈពិសេស ពីព្រោះគូស្រករទាំងឡាយគិតដល់ករណីយកិច្ច និងកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយជាទូទៅការលែងលះមិនត្រូវបានយល់ព្រមផងដែរដោយសហគមៗ នៅក្នុងករណីជាច្រើន ពេលគូស្រករទាំងឡាយដែលបានរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ហើយ មានបញ្ហារកាំរកូស ចាស់ទុំទាំងឡាយនៅក្នុងសហគមតែងតែប្រមូលផ្ដុំគ្នា ហើយដើរតួនាទីយ៉ាងសំខាន់ ដើម្បីធ្វើឲ្យស្ថានភាពប្រសើរឡើងវិញៗ

ជាអកុសល នៅក្នុងសម័យទំនើបសព្វថ្ងៃនេះ ការលែងលះបានក្លាយទៅជាទម្លាប់សាមញ្ញទៅហើយ។ នៅក្នុងបណ្តាប្រទេសជាក់ស្តែងមួយចំនួន ការលែងលះថែមទាំងក្លាយទៅជាទាន់សម័យទៅវិញ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការចាត់ទុកការលែងលះថា ជាការគួរឲ្យអាម៉ាស់ ឬការបរាជ័យក្នុងការរៀបចំជីវិតរបស់ពួកគេ គូស្រករក្មេងៗមួយចំនួនហាក់ដូចជាពេញចិត្តវាទៅវិញ។ បុព្វហេតុដ៏សំខាន់នៃការបរាជ័យក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍នៅ ក្នុងសង្គមទំនើប គឺការប្រើប្រាស់សេរីភាពហួសប្រមាណ និងឯករាជ្យភាពច្រើនសម្បើមពេក ព្រមទាំងឯកត្តនិយម (ទ្រឹស្តីដែលចែងពីការនិយមខ្លួនមនុស្សម្នាក់ៗជាធំ) ក្នុងនាមជាដៃគូ។ ត្រូវតែមានការកំណត់ព្រំដែន អំពីជីវិតរស់នៅឯករាជ្យរបស់ពួកគេ បើពុំនោះទេ ទាំងកិរិយាទាំងស្វាមីនឹងដើរផ្លូវខុសបានយ៉ាងងាយស្រួល។

៧. ពហុពន្ធភាព ឬឯកពន្ធភាព

ចំពោះសំនួរ ថាតើពុទ្ធសាសនិកអាចមានប្រពន្ធច្រើនជាង មួយបានដែរឬទេ? ចំលើយផ្ទាល់គឺថា មិនអាចទៅរួចទេ នៅក្នុង ការប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះពុទ្ធ ពីព្រោះដូចយើងបាននិយាយគ្នា ខាងដើមហើយ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់មិនបានដាក់ច្បាប់សាសនា ណាមួយ ដែលទាក់ទងដល់ជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ បើទោះបីជាព្រះ អង្គបានផ្តល់ឱវាទមានតម្លៃអំពី របៀបដឹកនាំជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ ល្អត្រឹមត្រូវក៏ដោយ។

ទំនៀមទម្លាប់ វប្បធម៌ និងរបៀបរស់នៅ ដូចដែលបាន ទទួលស្គាល់ដោយចំនួនភាគច្រើននៃប្រទេសណាមួយ ត្រូវតែគេ យកមកពិនិត្យផងដែរ ពេលយើងអនុវត្តជាក់ស្តែងនូវការរៀបការពិត ប្រាកដ ដែលជាប់ទាក់ទងទៅនឹងជីវិតរបស់យើង។ សាសនាមួយ ចំនួននិយាយថា បុរសម្នាក់អាចមានប្រពន្ធត្រឹមតែមួយប៉ុណ្ណោះ ចំណែកឯសាសនាដទៃផ្សេងទៀតនិយាយថា បុរសម្នាក់អាចមាន ប្រពន្ធច្រើនជាងមួយ។

ទោះបីព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់មិនបានសម្តែងបញ្ជាក់អ្វីមួយដែលទាក់ទងទៅនឹងចំនួនភរិយាដែលបុរសអាចមាន ព្រះអង្គទ្រង់សម្តែងបញ្ជាក់យ៉ាងជាក់ស្តែង នៅក្នុងព្រះសូត្រទាំងឡាយរបស់ព្រះអង្គថា បើបុរសបានទៅស្ត្រីមួយផ្សេងទៀត ក្រៅអំពីភាពជាប្តីប្រពន្ធនឹងគ្នា នោះអាចក្លាយទៅជាហេតុនៃរឿងបង្កឲ្យមានទុក្ខផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គេ ហើយបុរសនោះត្រូវតែប្រឈមមុខនឹងបញ្ហា និងការរំខានផ្សេងៗជាច្រើនទៀត។

របៀបប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ គឺគ្រាន់តែពន្យល់អំពីស្ថានភាពនិងផលវិបាកប៉ុណ្ណោះ។ អ្នកទាំងឡាយអាចគិតអំពីខ្លួនគេផ្ទាល់ ដែលទាក់ទងទៅនឹងហេតុអ្វីដែលរឿងរ៉ាវ ឬបញ្ហាមួយចំនួនល្អ ហើយរឿងរ៉ាវឬបញ្ហាមួយចំនួនទៀតមិនល្អ។ ព្រះពុទ្ធទ្រង់មិនបានដាក់កំហិតក្រិត្យក្រមច្បាប់ អំពីភរិយាប៉ុន្មាននាក់បុរសគប្បីមានឬមិនគប្បីមាន ដែលបង្ខំឲ្យមនុស្សទាំងឡាយប្រតិបត្តិតាមនោះទេ។ ក៏ប៉ុន្តែ បើច្បាប់របស់ប្រទេសមួយមានចែងលក្ខខណ្ឌថា អាពាហ៍ពិពាហ៍ទាំងអស់ត្រូវតែជាអាពាហ៍ពិពាហ៍

ដែលមានប្តីឬប្រពន្ធតែមួយដូច្នេះ ច្បាប់បែបនេះគេត្រូវអនុវត្តតាមពីព្រោះព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធបានសម្តែងច្បាស់លាស់ អំពីសាវ័កទាំងឡាយរបស់ព្រះអង្គគោរពច្បាប់របស់ប្រទេស បើច្បាប់ទាំងនោះជាប្រយោជន៍ដល់មនុស្សសត្វទាំងអស់។

៨. បច្ចេកវិទ្យាថ្មី

គម្រោងការណ៍គ្រួសារ

សាសនាមួយចំនួនមិនយល់ស្រប នឹងគម្រោងគ្រួសារនេះទេ។ សាសនាទាំងនោះនិយាយថា វាប្រឆាំងនឹងបំណងព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះពុទ្ធសាសនាមិនជ្រៀតជ្រែកទៅក្នុងជម្រើសផ្ទាល់ខ្លួននេះទេ។ បុរសមានសេរីភាពអនុវត្តវិធីសាស្ត្រណាមួយ ដើម្បីការពារការបង្កកំណើត។ យោងតាមព្រះពុទ្ធសាសនា លក្ខខណ្ឌផ្នែកផ្លូវចិត្ត ត្រូវតែបានគេបង្ហាញ សម្រាប់ការចាប់បដិសន្ធិកើតមាន។ ពេលលក្ខខណ្ឌណាមួយក្នុងចំណោមលក្ខខណ្ឌទាំងនេះគ្មានវត្តមាន (ដូចជាពេលគេអនុវត្តគម្រោងការណ៍គ្រួសារ) គ្មានការចាប់បដិសន្ធិកើតឡើងទេ ហេតុនេះជីវិតក៏មិនបានចាប់កំណើតដែរ។ ប៉ុន្តែ បន្ទាប់ពីការចាប់បដិសន្ធិរបស់វិញ្ញាណ ការពន្យតកូនមិនអាចទទួលយកបានទេនៅក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ពីព្រោះវាមានន័យថា សម្លាប់ជីវិតសត្វ ដែលបានករជាទម្រង់នៃទារកក្នុងគភ៌រួចហើយ។

ទារកដែលកើតមកដោយសិប្បនិម្មិត

មនុស្សមួយចំនួន ចាប់អារម្មណ៍ទៅលើការជាប់ជំពាក់ទាក់ទងផ្នែកសីលធម៌ ឬអាកប្បកិរិយាផ្នែកសាសនា ដែលគិតគូរដល់ទារក ដែលកើតមកដោយសិប្បនិម្មិត។ បើស្ត្រីមិនអាចមានផ្ទៃពោះ តាមវិធីធម្មតាបាន ហើយបើនាងចង់មានកូន ដោយប្រើមធ្យោបាយវេជ្ជសាស្ត្រទំនើប គ្មានហេតុផលអ្វីនៅក្នុងព្រះពុទ្ធ-សាសនា ដែលនិយាយថា វាជាការអសីលធម៌មិនត្រឹមត្រូវតាមសាសនានោះទេ។ សាសនាទាំងឡាយត្រូវតែផ្តល់ជំនឿទុកចិត្តសមរម្យដល់ចំណេះដឹងរបស់មនុស្ស និងសម្របខ្លួនទៅនឹងការរកឃើញផ្នែកវេជ្ជសាស្ត្រថ្មីៗ បើការរកឃើញនោះមិនធ្វើទុក្ខទោសដល់មនុស្ស និងជាប្រយោជន៍ដល់មនុស្សជាតិពិតៗ។ ដូចបានថ្លែងពីខាងដើមមកហើយ ដរាបណាលក្ខខណ្ឌទាំងឡាយមានភាពត្រឹមត្រូវ ការចាប់បដិសន្ធិអាចអនុញ្ញាតឲ្យកើតមាន តាមធម្មជាតិ ឬតាមសិប្បនិម្មិត។

៩. សីលធម៌

ទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទមុនពេលរៀបការ

ទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទមុនពេលរៀបការ ជាបញ្ហាមួយដែលគេបានពិភាក្សាយ៉ាងច្រើននៅក្នុងសង្គមសម័យទំនើប។ យុវជនដែលមានវ័យក្មេងៗជាច្រើនចង់ដឹងទស្សនៈដែលទាក់ទងនឹងបញ្ហាពិបាកដោះស្រាយនេះ។ អ្នកកាន់សាសនាមួយចំនួននិយាយថា គេអាចចាត់ទុកវាជាការប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាម រីឯអ្នកកាន់សាសនាដទៃទៀតនិយាយថា វាជាអំពើអសីលធម៌ និងមិនអាចលើកទោសឲ្យបាន។

នៅក្នុងអតីតកាល ក្មេងប្រុសនិងក្មេងស្រីមានវ័យនៅក្មេងទាំងឡាយ មិនត្រូវបានការអនុញ្ញាតពីមាតាបិតារបស់ពួកគេ ឲ្យដើរលេងទៅណាមកណាដោយសេរី រហូតដល់ពួកគេបានរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ហើយ។ មាតាបិតារបស់ពួកគេជាអ្នកសម្រេចចិត្តយល់ព្រមរៀបចំអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ពួកគេផងដែរ។ ពិតមែនហើយ ការនេះពិតជាបណ្ដាលឲ្យមានការគ្មានសេចក្ដីសុខ (អពមង្គល) នៅក្នុងករណីខ្លះ ពេលមាតាបិតាបានជ្រើសរើសគូ

ស្រករ ឲ្យកូនដោយផ្អែកលើមាសប្រាក់ ឋានៈក្នុងសង្គម បំណុល គ្រួសារ ហើយនឹងបញ្ហាដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធជាច្រើនទៀត។ ប៉ុន្តែជាទូទៅ ចំនួនច្រើននៃមាតាបិតា ពិតជាព្យាយាមយ៉ាងខ្លាំង ដើម្បីជ្រើសរើសគូស្រករ ដែលស័ក្តិសមអាចទទួលយកបាន ឲ្យបុត្រធីតារបស់ពួកគេ។

សព្វថ្ងៃនេះ យុវជនក្មេងៗមានសេរីភាពចេញទៅដើរលេងខាងក្រៅ និងស្វែងរកដៃគូផ្ទាល់របស់ពួកគេ។ ពួកគេមានសេរីភាព និងឯករាជ្យភាពយ៉ាងច្រើននៅក្នុងការរស់នៅរបស់ពួកគេ។ នេះមិនមែនជារឿងមិនល្អ ដោយខ្លួនវាទេ ប៉ុន្តែយុវជនទាំងនេះមួយចំនួនពិតជានៅក្មេងពេក និងមិនទាន់ពេញវ័យ ដើម្បីមើលឃើញភាពខុសគ្នា រវាងការទាក់ទាញផ្លូវភេទ និងការចុះសម្រុងគ្នាពិតប្រាកដនៅឡើយទេ។ ហេតុនេះហើយ បានជាបញ្ហាទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទមុនរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ចេះតែកើតមាននោះ។

ខ្វះភាពជាការពិតជាក់ស្តែង ច្រើនពេកនៅក្នុងបញ្ហារឿងរ៉ាវទាំងឡាយដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទ ដែលបណ្តាល

ឲ្យមានបញ្ហាសង្គមផងដែរនៅក្នុងសង្គមសម័យទំនើប។ ចំណែកដ៏សោកសៅមួយ គឺសង្គមមួយចំនួនមិនបានបង្ហាញអាកប្បកិរិយាដែលប្រកាន់តាមសេរីភាពនិយមចំពោះមាតាទាំងឡាយ ដែលមិនបានរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ កូនឥតខាន់ស្លានិងស្ត្រីដែលលែងប្តីហើយ ពេលដែលសង្គមពិតជាប្រកាន់តាមបែបសេរីភាពនិយមអំពីទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទដោយសេរី។ សង្គមតែមួយដែលបានលើកទឹកចិត្ត ឲ្យមានការសេពគប់ដោយសេរីនៃទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទកំពុងដាក់ទោសយុវជនក្មេងៗ។ ពួកគេបានក្លាយជាមនុស្សដែលគេបន្សាត់ចោលរបស់សង្គម និងវង្វេងគ្រោះភាពខ្មាស់អៀន និងភាពអាម៉ាស់មុខជាច្រើន។ យុវនារីក្មេងជាច្រើនបានក្លាយជាជនរងគ្រោះដោយសារសេរីភាពផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ បានធ្វើឲ្យខូចអនាគតរបស់ពួកគេ ដោយសារបំពានលើប្រពៃណី តាំងពីបុរមបុរាណនិងដែលគេឲ្យតម្លៃនៅអាស៊ី ក៏ដូចជាបច្ចឹមប្រទេសផងដែរ។

ទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទមុនពេលរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ ជាវឌ្ឍនកម្មទំនើបដែលបានកើតឡើង ជាលទ្ធផលនៃសេរីភាពសង្គមហួស

ប្រមាណ ដែលបានរាលដាល ក្នុងចំណោមយុវវ័យក្មេងៗសម័យ បច្ចុប្បន្ននេះ។ ក្នុងខណៈពេលដែលព្រះពុទ្ធសាសនាមិនបានប្រកាន់ទស្សនៈខ្ជាំងខ្ជា ទាំងប្រឆាំង ទាំងគាំទ្រសកម្មភាពបែបនេះ គេគិតថា ពុទ្ធសាសនិកទាំងអស់ ពិសេសទាំងពីរភេទដែលស្ថិតនៅក្នុងសេចក្តីស្នេហា ឬបម្រុងរៀបការគប្បីប្រកាន់ខ្ជាប់នូវគំនិតជាប្រពៃណីមានតាំងពីបុរមបុរាណដែលថា ពួកគេរក្សាព្រហ្មចរិយ-ភាពរហូតដល់ថ្ងៃអាពាហ៍ពិពាហ៍។ ចិត្តរបស់មនុស្សមិនទៀងទាត់ទេ ហើយផ្លាស់ប្តូរមិនចេះឈប់ ដោយបង្ហាញផលថា សកម្មភាពខុសច្បាប់ ឬអំពើមិនលាក់អាថ៌កំបាំងណាមួយ អាចបង្កផលអាក្រក់ជ្រុលហួស ហេតុដល់ភាគីណាមួយមិនខាន បើអាពាហ៍-ពិពាហ៍ស្របច្បាប់មិនបានប្រារព្ធធ្វើ ដូចដែលគេបានសង្ឃឹមទុក។ គេត្រូវតែចងចាំថា ទម្រង់ណាមួយនៃការប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមមុនពេលអាពាហ៍ពិពាហ៍សមរម្យមួយ ត្រូវបានធ្វើឲ្យជាឱឡារិកនោះ ចាស់ទុំដែលជាអ្នកថែរក្សាយុវវ័យក្មេងៗនឹងមើលងាយ។

ការប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាម

នៅក្នុងពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ គ្រហស្ថត្រូវផ្តល់ឪវាទឲ្យជៀសវាងការប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមៗ ការប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមនោះមានន័យថា បើនរណាម្នាក់ចង់ប្រព្រឹត្តក្នុងកាម គេអាចធ្វើបានដោយគ្មានបង្កើតឲ្យមានអំពើហឹង្សា ឬដោយការប្រើប្រាស់កម្លាំងប្រភេទណាមួយ មានការគម្រាមកំហែង ឬការបង្កឲ្យមានការភ័យខ្លាចជាដើមៗ ជីវិតទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទសមរម្យ ដែលគោរពដៃគូម្ខាងទៀត មិនប្រឆាំងនិងសាសនានោះទេ វាទទួលយកការពិតដែលថា វាជាភាពចាំបាច់សម្រាប់អ្នកទាំងឡាយ ដែលមិនទាន់រៀបចំខ្លួនដើម្បីលះបង់ជីវិតលោកីយ៍នៅឡើយៗ

បើតាមព្រះពុទ្ធសាសនា អ្នកទាំងឡាយណាដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងការរួមរ័ក្សជាមួយអ្នកដទៃផ្សេងពីប្តីឬប្រពន្ធឯង ជាមួយនឹងអ្នកណាម្នាក់ ដែលបានរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ហើយ ជាមួយអ្នកណា ដែលបានភ្ជាប់ពាក្យជាមួយអ្នកណាម្នាក់ទៀត ព្រមទាំងជាមួយអ្នកទាំងឡាយណា ដែលស្ថិតនៅក្រោមការការពាររបស់មាតាបិតារបស់ពួកគេ ឬអ្នកថែរក្សារបស់ពួកគេ អ្នកនោះឈ្មោះ

ថាមានទោសព្រោះប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាម ព្រោះមានការចុះថយបទដ្ឋានសង្គម ដែលបានធ្វើឲ្យភាគីទីបីវេទនា ជាលទ្ធផលនៃអត្តទត្តភាពរបស់ភាគីមួយ ឬភាគីមួយផ្សេងទៀត។

អត្តចរិតមិនទទួលខុសត្រូវផ្លូវភេទ

ព្រះពុទ្ធទ្រង់បានសម្ដែងផងដែរ អំពីផលពិបាកទាំងឡាយដែលបុរសមានវ័យចំណាស់ត្រូវប្រឈមមុខ បើគាត់បានរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ ដោយមិនគិតពីការចុះសម្រុងអាយុគ្នានៃភាគីម្ខាងទៀត។ យោងតាមព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ អត្តចរិតផ្លូវភេទមិនមានការទទួលខុសត្រូវ អាចបង្កជាហេតុនៃការបង្កឲ្យមានទុក្ខមួយ ក្នុងចំណោមហេតុដទៃទៀត នៅក្នុងទិដ្ឋភាពជាច្រើននៃជីវិត។

គ្រប់ប្រទេសទាំងអស់នៅលើពិភពលោក បានចែងច្បាស់លាស់ ទាក់ទងការរំលោភបំពានផ្លូវភេទ។ ដូចបាននិយាយមកខាងដើមហើយថា ព្រះពុទ្ធសាសនានិយាយគាំទ្រ ឲ្យបុគ្គលម្នាក់ៗត្រូវតែគោរពនិងប្រតិបត្តិតាមច្បាប់របស់ប្រទេស បើច្បាប់ទាំងឡាយនោះ ធ្វើឡើងដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ប្រជាជន។

១០. បូព៌ាប្រទេស និង បច្ចឹមប្រទេស

ខាងក្រោមនេះបានដកស្រង់ចេញពីសៀវភៅ សរសេរដោយអ្នកនិពន្ធជនជាតិជប៉ុនល្បីល្បាញម្នាក់ គឺបណ្ឌិត**និក្យូនិវ៉ាណូ**។ នៅក្នុងសៀវភៅរបស់គាត់មានចំណងជើងថា **(ជីវិតផ្អែមល្ហែម)** បណ្ឌិតនិវ៉ាណូធ្វើអត្ថាធិប្បាយការបញ្ហាទាំងឡាយ ទាក់ទងនឹងសេចក្តីស្នេហា និងអាពាហ៍ពិពាហ៍ ទាំងជាទស្សនៈមកពីអាស៊ី និងបច្ចឹមប្រទេស។

នៅលោកខាងលិច អាពាហ៍ពិពាហ៍ឈរលើមូលដ្ឋាននៃស្នេហាមនោសញ្ចេតនា ជាធម្មតាចាត់ទុកជាធម្មជាតិនិងពេលខ្លះថាមានឧត្តមគតិនិយម។ នៅអាស៊ី ប៉ុន្មានឆ្នាំថ្មីៗនេះ ចំនួនភាគច្រើននៃយុវជនក្មេងៗដែល បោះបង់ចោលអាពាហ៍ពិពាហ៍រៀបចំតាមប្រពៃណី ហើយជ្រើសរើសដៃគូ ដោយការគិតដល់មនោ-សញ្ចេតនា បាននឹងកំពុងកើនឡើង។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងករណីខ្លះអាពាហ៍ពិពាហ៍បែបមនោសញ្ចេតនា បានឈានទៅដល់ការបែកបាក់គ្នា និងមិនមានសុភមង្គលក្នុងរយៈពេលដ៏ខ្លី។ ចំណែកអាពាហ៍ពិពាហ៍ ដែលមានការរៀបចំទុកដាក់ តែងតែបង្កើតឲ្យ

មានគូស្រករដែលរស់នៅ និងធ្វើការរួមគ្នាមានភាពសប្បាយរីករាយនិងសុភមង្គល។

ថ្វីបើការទាក់ទាញផ្នែកអារម្មណ៍របស់វា អាពាហ៍ពិពាហ៍មានទោសពេញតនាទាំងអស់ គេមិនអាចហៅថា ជាជោគជ័យទាំងស្រុងនោះទេ។ ស្នេហាមនោសញ្ចេតនា គឺដូចជាអណ្តាតភ្លើងដែលឆេះចេញពីអុស វាឆេះឡើងសន្ធោសន្ធៅ ហើយក៏រលត់ទៅវិញ ប៉ុន្តែមានរយៈពេលខ្លីប៉ុណ្ណោះ។ ស្នេហារវាងប្តីនិងប្រពន្ធនេះយឺតៗនិងស្ងប់ស្ងាត់ ដូចជាដុំរងើកភ្លើងដែលឆេះពីធ្យូង។ ពិតណាស់ ស្នេហាអណ្តាតភ្លើងអាចធ្វើតាមឧត្តមគតិនិយម គួរតែជាលំដាប់ ក្លាយជាភ្លើងមានសភាពស្ងប់ស្ងាត់ និងបិតបេរនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ពេញលក្ខណៈ។ ប៉ុន្តែជារឿយៗណាស់ អណ្តាតភ្លើងនៃសេចក្តីស្នេហាមនោសញ្ចេតនារលត់វិញយ៉ាងឆាប់រហ័ស ដោយមិនបានបន្សល់ទុកអ្វីសោះ ក្រៅពីផេះដែលជាការបង្កើតដ៏ខ្សត់ខ្សោយ ឲ្យមានជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ប្រកបដោយជោគជ័យ!

យុវជនក្មេងៗស្ថិតនៅក្នុងសេចក្ដីស្នេហា គ្មានគិតគូរអ្វីទាំងអស់ ក្រៅពីអារម្មណ៍រីករាយរបស់ពួកគេៗ ពួកគេមើលឃើញខ្លួនឯង ត្រឹមតែក្នុងចំណុចនៃការមានអារម្មណ៍ ក្នុងរយៈពេលខ្លីប៉ុណ្ណោះៗ អ្វីៗដែលពួកគេគិតនិងធ្វើ គឺមនោសញ្ចេតនា និងសម្រេចបានសេចក្ដីស្នេហាពិតប្រាកដតិចតួច នៃជីវិតដែលពួកគេត្រូវតែមាន បន្ទាប់ពីអាពាហ៍ពិពាហ៍ៗ បើគូស្នេហ៍ទាំងឡាយមានភ័ព្វគ្រប់គ្រាន់ ដោយមានបុគ្គលិកលក្ខណៈភាពចុះសម្រុងគ្នា មានគំនិតទស្សនៈត្រូវគ្នានិងត្រឹមត្រូវអំពីជីវិត មានចំណាប់អារម្មណ៍ត្រូវគ្នា គាប់ចិត្តនឹងទំនាក់ទំនងគ្រួសារចុះសម្រុងគ្នាទាំងពីរភាគី ហើយមិនខ្វះខាតដោយការចាត់ចែងខាងផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ បន្ទាប់ពីការរំជើបរំជួលលើកដំបូងបានស្ងប់ទៅ ពួកគេនៅតែមានជំហរសម្រាប់ជីវិតគាប់ប្រសើររួមគ្នាៗ បើពួកគេមិនសូវមានជោគវាសនាទេ ពួកគេអាចនឹងប្រឈមមុខ នឹងបរាជ័យក្នុងភាពជាប្ដីប្រពន្ធនឹងគ្នាៗ

នៅពេលដែលពេលវេលា នៃថ្ងៃកំណត់សរុបភាពមនោ-

សញ្ចេតនា ការរាំរែក និងពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍បានកន្លងផុតទៅ គូស្រករដែលរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ហើយថ្មីថ្មោង នឹងត្រូវរស់នៅរួមគ្នា បរិភោគអាហាររួមគ្នា និងបង្ហាញឲ្យឃើញដល់គ្នាទៅវិញទៅមក នូវគុណវិបត្តិរបស់ពួកគេ ក៏ដូចជាគុណសម្បត្តិដែរ។ ពួកគេនឹងត្រូវចំណាយពេលវេលាជាងពាក់កណ្ដាល នៃជីវិតរបស់ពួកគេ មួយថ្ងៃៗនៅជាមួយគ្នា ការរស់នៅប្រភេទនេះទាមទារខុសពីសេចក្ដីត្រូវការ ដែលប្រិតប្រៀងតិចតួចនៃការណាត់ជួបនឹងស្នេហាគ្រាដំបូង។

"ការទាក់ទងក្នុងគ្រួសារ ក្លាយទៅជាមានសារៈសំខាន់ណាស់ក្នុងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍។ យុវជនក្មេងៗតែងគិតថា កម្លាំងនៃសេចក្ដីស្នេហារបស់ពួកគេ នឹងធ្វើឲ្យកាន់តែជិតស្និទ្ធជាមួយសាច់ថ្ងៃ ដែលបង្កជាជម្លោះនិងពិបាកផ្ដាប់ចិត្តបំផុតនោះ។ ប៉ុន្តែនេះមិនមែនតែងតែពិតនោះទេ។ សរុបសេចក្ដីមក មនោសញ្ចេតនាជាបញ្ហាមួយនៃពេលវេលាដែលបានកំណត់ និងមិនក្លាយទៅជាមានដើមហេតុនៅក្នុងតថភាព ហើយគេត្រូវតែដាក់កម្រិត ដើម្បីអនុ-

លោមទៅតាមត្រូវការនៃការងារ និងបរិស្ថានដើម្បីចងភ្ជាប់គូស្រករួមគ្នានៅក្នុងចំណងភក្តីភាពយូរអង្វែង។ ស្នេហាពីរប្រភេទនេះខុសគ្នា។ ធ្វើឲ្យមនុស្សម្នាក់ខុសចំពោះមនុស្សម្នាក់ទៀត គឺអញ្ជើញបញ្ហាស្រគត់ស្រគំ"។

"ដោយផ្តល់ការគិតប្រាកដប្រជា មិនលំអៀងចំពោះធម្មជាតិរបស់មនុស្ស បុគ្គលម្នាក់បម្រុងនឹងរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ ធ្វើឲ្យអន់ចុះភវនីយភាពនៃបរាជ័យ។ ដើម្បីការពារមនោសញ្ចេតនាពីការសាបសូន្យ បន្ទាប់ពីអាពាហ៍ពិពាហ៍ ការដឹងចិត្តថ្លើមទាំងសងខាងរវាងគូស្រករមានសារៈសំខាន់ណាស់។ ប៉ុន្តែភាគរយនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍មានជ័យជំនះ គឺខ្ពស់ជាងក្នុងចំណោមយុវជនក្មេងៗ ដែលការជ្រើសរើសដៃគូរបស់ពួកគេ គឺយល់ស្របជាមួយចិត្តគំនិតរបស់ឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេ។ ដើម្បីរស់នៅមានសុខសន្តិភាព ចាំបាច់ត្រូវយល់ឲ្យច្បាស់ពីភាពខុសគ្នា រវាងមនោសញ្ចេតនានិងស្នេហាដែលបានរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍"។

១១. ព្រហ្មចរិយភាព (ភាពនៅលីវ)

អ្វីទៅហៅថាព្រហ្មចរិយភាព?

ព្រហ្មចរិយភាព គឺការតមពីភាពរីករាយ នៃសកម្មភាពផ្លូវភេទ។ អ្នករិះគន់របស់ព្រះពុទ្ធសាសនាមួយចំនួននិយាយថា ពាក្យប្រៀនប្រដៅនេះប្រឆាំងនឹងធម្មជាតិ ហើយពួកគេប្រកាសថា ជីវិតផ្លូវភេទគឺជាធម្មជាតិ ហេតុនេះចាំបាច់ត្រូវមានជីវិតផ្លូវភេទ។

ព្រះពុទ្ធសាសនា មិនប្រឆាំងនឹងទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទទេ វាជាសេចក្តីរីករាយដែលត្រេកត្រអាលនឹងកាមរាគៈជាធម្មជាតិ ហើយជាភាគដ៏ច្រើននៃជីវិតលោកីយ៍។ គេអាចសួរថា អីចឹងហេតុអ្វីបានជាព្រះពុទ្ធទ្រង់សម្តែងគាំទ្រព្រហ្មចរិយភាពថាជាខប្រតិបត្តិ? តើវាស្រប និងមិនប្រឆាំងនឹងធម្មជាតិទេឬ? ពិតមែនហើយ ការប្រតិបត្តិភាពនៅលីវដើម្បីការអភិវឌ្ឍប្រាជ្ញាស្មារតី មិនមែនជាខប្រតិបត្តិផ្នែកសាសនាថ្មីមួយ នៅសម័យពុទ្ធកាលនោះទេ។ សាសនាដែលមានស្រាប់ដទៃផ្សេងទៀតទាំងអស់ នៅក្នុងប្រទេសឥណ្ឌានៅសម័យនោះ ក៏បានណែនាំឲ្យប្រតិបត្តិខនេះដែរ។ សូម្បី

តែសព្វថ្ងៃនេះ អ្នកកាន់សាសនាដទៃទៀតមួយចំនួន ដូចជាអ្នកកាន់សាសនាហិណ្ឌូ និងអ្នកកាន់សាសនាយេស៊ូគ្រីស្ទនិកាយកាតូលិច ក៏ប្រតិបត្តិខនេះដែរ។

ពុទ្ធសាសនិក ដែលបានលះបង់ជីវិតលោកីយ៍ដោយស្មោះចិត្ត សមាទានខប្រតិបត្តិនេះ ពីព្រោះពួកគេដឹងយ៉ាងច្បាស់អំពីការប្ដេជ្ញាចិត្តនិងការរំខានដែលចូលមកដល់ បើគេប្រព្រឹត្តខ្លួនទៅនឹងជីវិតរបស់យរាវាស ជីវិតដែលបានរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ហើយ អាចធ្វើឲ្យប៉ះពាល់ ឬបន្ថយការអភិវឌ្ឍប្រាជ្ញាស្មារតីពេលតម្រេកនិងការជិតជាប់ផ្នែកផ្លូវភេទ គ្របសង្កត់ចិត្ត ហើយការប៉ុនប៉ងព្យាយាមបាំងសេចក្ដីស្ងប់ និងការធ្វើឲ្យចិត្តបរិសុទ្ធ។

សារៈសំខាន់នៃព្រហ្មចរិយភាព

មនុស្សទាំងឡាយមានទំនោរសួរថា "បើព្រះពុទ្ធទ្រង់មិនបានទេសនាពន្យល់ប្រឆាំងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ អ៊ីចឹងហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គបានសម្ដែងការគាំទ្រព្រហ្មចរិយភាព ជាខប្រតិបត្តិមួយក្នុងចំណោមខប្រតិបត្តិសំខាន់ៗ ដែលសាវកទាំងឡាយត្រូវសមាទាន

ហើយហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គទ្រង់ទូន្មានមនុស្សទាំងឡាយ ឲ្យចៀសវាងទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទ និងលះបង់ជីវិតលោកីយ៍?”

គេត្រូវចង់ចាំថា ការចេញចាកដើម្បីបួសគឺមិនមែនជាការបង្ខិតបង្ខំទេ នៅក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា។ មិនមែនជាកាតព្វកិច្ចត្រូវលះបង់ជីវិតលោកីយ៍ទាំងស្រុង ដើម្បីប្រតិបត្តិព្រះពុទ្ធសាសនានោះទេ។ លោកអ្នកអាចកែតម្រង់មាគ៌ាជីវិតរបស់លោកអ្នក ដោយប្រតិបត្តិតាមគោលសាសនា និងគុណសម្បត្តិផ្នែកសាសនាណាមួយ។ លោកអ្នកអាចអភិវឌ្ឍគោលសាសនារបស់លោកអ្នក តាមសេចក្តីត្រូវការនៃជីវិតឃរាវាស។ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ពេលលោកអ្នកបានចម្រើនលូតលាស់ និងសម្រេចបានបញ្ញាកាន់តែខ្លាំងឡើង ហើយឃើញច្បាស់ថា មាគ៌ាជីវិតឃរាវាសមិនជួយឲ្យសម្រេចការអភិវឌ្ឍខ្ពស់បំផុត **នៃគុណធម៌ផ្នែកប្រាជ្ញាស្មារតី និងការធ្វើចិត្តឲ្យបរិសុទ្ធ** លោកអ្នកអាចជ្រើសរើសដើម្បីលះបង់ជីវិតលោកីយ៍ និងផ្តោតការយកចិត្តទុកដាក់បន្ថែមទៀត ទៅលើការអភិវឌ្ឍប្រាជ្ញាស្មារតី។

ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់សរសើរព្រហ្មចរិយភាព ពីព្រោះទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទនិងអាពាហ៍ពិពាហ៍ មិនអាចជួយឲ្យសម្រេចសេចក្តីស្ងប់និងការធ្វើចិត្តឲ្យបរិសុទ្ធខ្ពស់បំផុតបានទេ ហើយការចេញចាកដើម្បីបួសគឺចាំបាច់ បើមានបំណងចង់សម្រេចបានវិឌ្ឍនភាព និងសុក្រិតភាពប្រាជ្ញាស្មារតីកម្រិតខ្ពស់បំផុត។ ប៉ុន្តែការចេញចាកដើម្បីបួសនេះ គប្បីប្រព្រឹត្តទៅដោយឯកឯង និងមិន ត្រូវមានគេបង្ខិតបង្ខំ។ ការចេញចាកបួស គប្បីប្រព្រឹត្តទៅតាមរយៈការយល់ដឹងពិតប្រាកដអំពីធម្មជាតិបំភាន់ភ្នែកនៃតួខ្លួន អំពីធម្មជាតិមិនគួរឲ្យត្រេកត្រអាល នៃសេចក្តីសប្បាយរីករាយគ្រប់ប្រភេទទាំងអស់។

ព្រហ្មចរិយភាពទល់នឹងទំនួលខុសត្រូវ - បទពិសោធន៍របស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ

ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធធ្លាប់មានជីវិតឃរាវាសរបស់ព្រះអង្គ ជាព្រះអង្គម្ចាស់ ព្រះភស្តានិងបិតាមុនការចេញចាកបួសរបស់ព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គ បានដឹងនូវអ្វីដែលជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍តម្រូវ ចាំបាច់។ មនុស្សទាំងឡាយអាចសួរអំពីការចេញចាកបួស របស់ព្រះ

សម្មាសម្ពុទ្ធ ដោយនិយាយថា ព្រះអង្គមានលក្ខណៈអត្តទត្តបុគ្គល និងឃោរឃៅ និងថាវាមិនត្រឹមត្រូវ ចំពោះព្រះអង្គរត់ចោលមហេសីនិងបុត្រារបស់ព្រះអង្គ។ តាមសេចក្ដីពិតជាក់ស្ដែង ព្រះពុទ្ធទ្រង់មិនបានរត់ចោលរាជវង្សានុវង្សរបស់ព្រះអង្គ ដោយគ្មានទំនួលខុសត្រូវនោះទេ។

ព្រះអង្គមិនដែលមានការមិនយល់ចិត្តណាមួយ ជាមួយមហេសីរបស់ព្រះអង្គឡើយ។ ព្រះអង្គក៏មានសេចក្ដីស្រឡាញ់ការជាប់ជំពាក់ ចំពោះមហេសីនិងបុត្រាដូចបុរសធម្មតាគប្បីមានប្រហែលថែមទាំងធំជាងផង។ ភាពខុសគ្នាគឺនៅត្រង់ស្នេហារបស់ព្រះអង្គ មិនមែនគ្រាន់តែជាស្នេហាផ្នែករូបរាងកាយ និងប្រកបដោយអត្តទត្តភាពប៉ុណ្ណោះទេ ព្រះអង្គមានសេចក្ដីក្លាហាន និងការយល់ដឹង ដើម្បីផ្ដាច់សេចក្ដីស្នេហាវេទនារម្មណ៍ និងប្រកបដោយអត្តទត្តបុគ្គលនោះ ក្នុងគោលបំណងល្អ។ គេចាត់ទុកពលិកម្មរបស់ព្រះអង្គថាប្រសើរបំផុត ពីព្រោះព្រះអង្គទ្រង់មិនគិតគូរដល់សេចក្ដីត្រូវការ និងសេចក្ដីប្រាថ្នាផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ព្រះអង្គ

ដើម្បីបម្រើមនុស្សជាតិទាំងអស់គ្រប់ពេលវេលាទាំងអស់។

គោលបំណងសំខាន់នៃអភិនិស្រ្កមរបស់ព្រះអង្គ មិនត្រឹមតែដើម្បីសេចក្ដីសុខ សេចក្ដីស្ងប់ ឬការជួយសង្គ្រោះរបស់ព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់**មនុស្សជាតិ**។ បើព្រះអង្គគង់នៅតែក្នុងព្រះរាជវាំង ការបម្រើរបស់ព្រះអង្គត្រូវបានគេឃុំឃាំងតែនៅក្នុងរាជវង្សផ្ទាល់ ឬអាណាចក្ររបស់ព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះ។ ហេតុដូច្នេះហើយបានជាព្រះអង្គសម្រេចចិត្តលះបង់អ្វីៗទាំងអស់ ដើម្បីរក្សាសេចក្ដីស្ងប់ និងសេចក្ដីបរិសុទ្ធ ដើម្បីសម្រេចបានការត្រាស់ដឹងសម្មាសម្ពោធិញាណ ហើយបន្ទាប់មកបំភ្លឺផ្លូវដល់អ្នកដទៃទៀតដែលកំពុងវង្វេងក្នុងអវិជ្ជា។

ពុទ្ធកិច្ចដំបូងបំផុតមួយ បន្ទាប់ពីការត្រាស់ដឹងរបស់ព្រះអង្គ គឺត្រឡប់ទៅព្រះរាជវាំងរបស់ព្រះអង្គ ដើម្បីបំភ្លឺមាគ៌ាត្រាស់ដឹងដល់សមាជិកនៃព្រះរាជវង្សានុវង្សរបស់ព្រះអង្គ។ តាមពិត ពេលបុត្រារបស់ព្រះអង្គរាហុល បានសុំកំណប់ទ្រព្យជាមរតករបស់ទ្រង់ពីព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា រាហុលជាអ្នក

ទទួលមរតកអរិយទ្រព្យផ្នែកធម្មរតនៈ គឺជាអ្នកប្រាជ្ញការសិក្សាក្នុងធម្មវិន័យ។ តាមវិធីនេះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់បានបម្រើប្រយោជន៍ដល់រាជវង្សានុវង្សរបស់ព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គបានត្រួសត្រាយផ្លូវឲ្យ ដើម្បីការជួយសង្គ្រោះ សេចក្ដីស្ងប់ និងសេចក្ដីសុខរបស់ពួកគេ។ ហេតុនេះ គ្មាននរណាម្នាក់អាចនិយាយថា ព្រះពុទ្ធទ្រង់ជាបិតាឃោរឃៅ ឬប្រកបដោយអត្តទត្ថភាពនោះទេ។ តាមពិត ព្រះអង្គជាបុគ្គលមានករុណាធម៌ និងការលះបង់ច្រើនជាងអ្នកដទៃទាំងអស់។ ជាមួយវិឡ្ឍនភាពប្រាជ្ញាស្មារតីកម្រិតខ្ពស់របស់ព្រះអង្គ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ថា អាពាហ៍ពិពាហ៍គឺជាដំណើរបណ្ដោះអាសន្ន រីឯការត្រាស់ដឹងសម្មាសម្ពោធិញាណគ្មានទីបំផុតនោះទេ និងជាប្រយោជន៍ដល់មនុស្សជាតិទាំងអស់។

ភាពពិតសំខាន់មួយទៀត គឺព្រះពុទ្ធទ្រង់បានដឹងថាមហេសី និងបុត្រារបស់ព្រះអង្គនឹងមិនសុគតដោយអត់អាហារ ដោយសារអវត្តមានរបស់ព្រះអង្គនោះទេ។ ក្នុងសម័យពុទ្ធកាល គេចាត់ទុក

ថា ជាការធម្មតានិងគួរឲ្យគោរពកោតសរសើរ ចំពោះបុរសដែលមានវ័យនៅក្មេងគេចចេញពីជីវិតយាវាស។ សមាជិកដទៃទៀតនៃរាជវង្សានុវង្ស នឹងថែរក្សាអ្នកនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះអង្គ ដោយក្តីពេញចិត្ត។ ពេលព្រះអង្គបានត្រាស់ដឹង ព្រះអង្គអាចផ្តល់ឲ្យពួកគេ នូវអ្វីៗដែលបិតាដទៃទៀតមិនអាចឲ្យបាន ពោលគឺការរួចចាកពីទាសភាពនៃឧបាទាន។

១២. សេចក្ដីសង្ខេប

*អាពាហ៍ពិពាហ៍ គឺជាភាពជាដៃគូរបស់បុគ្គលពីររូប ហើយភាពជាដៃគូនេះត្រូវបានគេធ្វើឲ្យមានខ្លឹមសារ និងធ្វើឲ្យប្រសើរឡើង ពេលវាអនុញ្ញាតិឲ្យបុគ្គលិកលក្ខណៈភាព ដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធលូតលាស់ឡើងៗ អាពាហ៍ពិពាហ៍ជាច្រើនបរាជ័យ ពីព្រោះដៃគូម្នាក់ព្យាយាម "**លេបសំដី**" ដៃគូម្នាក់ទៀត ឬពេលម្នាក់ទាមទារឲ្យមានសេរីភាពទាំងស្រុងពេញលេញៗ បើតាមព្រះពុទ្ធសាសនា អាពាហ៍ពិពាហ៍មានន័យថា ការយល់ដឹងនិងគោរពជំនឿ និងការសម្ងាត់របស់ដៃគូម្នាក់ៗ។ អាពាហ៍ពិពាហ៍មានជោគជ័យ គឺជាផ្លូវពីរ "ទួល, រលាក់" វាពិបាក ប៉ុន្តែវាជាផ្លូវដែលមានទំនាក់ទំនងគ្នាទៅវិញទៅមក។*

យុវជនក្មេងៗនៅក្នុងប្រទេសនេះ និងទឹកដីផ្សេងដទៃទៀត តែងតែគិតថា "គំនិតបុរាណ" មិនទាក់ទងនិងសង្គមសម័យទំនើបនោះទេ។ ពួកគេគួរតែនឹកឃើញថា មានសច្ចៈជាអមតៈមួយចំនួនដែលមិនអាចក្លាយជាហួសសម័យបានទេ។ អ្វីដែលពិតអំឡុង

សម័យពុទ្ធកាល ក៏នៅតែពិតនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ។

គំនិតសម័យទំនើបស្អីគេនោះ ដែលយើងទទួលបានតាមរយៈកម្មវិធីទូរទស្សន៍ស្រស់បំព្រងបំផុត មិនបង្ហាញពីរបៀបដែលមនុស្សសមរម្យភាគច្រើនបំផុតនៅលោកខាងលិច គិតធ្វើនោះទេ។ មាន "ចំនួនភាគច្រើននៃអ្នកដែលមិនបញ្ចេញគំនិត" នៃគូស្រករសមរម្យដ៏ធំធេងមួយ ដែលយកចិត្តទុកដាក់ខ្លាំងខាងសាសនានិង "អភិរក្សនិយម" អំពីអាពាហ៍ពិពាហ៍ ដូចគូស្រករនៅអាស៊ី។ ពួកគេមិនប្រព្រឹត្តអត្តចរិត ដែលបណ្តាញផ្សព្វផ្សាយព័ត៌មានបានរៀបរាប់ប្រាប់ពួកគេនោះទេ។ មិនមែនប្រជាជនទាំងអស់នៅលោកខាងលិចរត់ទៅធ្វើការលែងលះ ឬពន្លូតកូន បន្ទាប់ពីជម្លោះ ឬការប្រកែកគ្នាខ្លាំងលើកដំបូង របស់ពួកគេនោះទេ។

មនុស្សគួរជាទីពេញចិត្តនៅទូទាំងពិភពលោក គឺសុទ្ធតែដូចគ្នាទាំងអស់ ពួកគេមិនអាត្មានិយមហើយពួកគេយកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងខ្លាំង ចំពោះមនុស្សដែលគេស្រឡាញ់។ ពួកគេធ្វើពលិកម្មយ៉ាងធំសម្បើម និងអភិវឌ្ឍសេចក្តីស្រឡាញ់និងការយល់ដឹង

ដើម្បីជានាឲ្យអាពាហ៍ពិពាហ៍មានស្ថេរភាព និងមានសុភមង្គល។ ដូច្នេះ បើលោកអ្នកចង់ធ្វើតាមលោកខាងលិច ចូរធ្វើតាម "ចំនួនភាគច្រើននៃអ្នកដែលមិនបញ្ចេញគំនិត" ពោលគឺចំនួនភាគច្រើននេះមិនខុសពីអ្នកជិតខាងសមរម្យ ដែលរស់នៅជិតខាងលោកអ្នកនោះទេ។

យុវជនក្មេងៗ គប្បីត្រូវតែស្ដាប់ចាស់ទុំរបស់ពួកគេផងដែរ ពីព្រោះការយល់ដឹងរបស់ពួកគេអំពីជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ គឺមិនដល់កំណត់នោះទេ។ ពួកគេមិនគប្បីធ្វើការសន្និដ្ឋានដោយប្រញាប់ប្រញាល់ ទាក់ទងនឹងអាពាហ៍ពិពាហ៍និងការលែងលះនោះទេ។ ពួកគេត្រូវតែមានខន្តី (សេចក្ដីអត់ធន់) សន្ដោស សេចក្ដីអត់អោនត្រាប្រណី និងការយល់ចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមកឲ្យបានច្រើន។ ពុំនោះទេ ជីវិតរបស់ពួកគេអាចក្លាយទៅជាមិនសប្បាយរីករាយខ្លាំង និងមិនដាច់ស្រេច។ **ខន្តី សន្ដោស** និង **ការយល់ចិត្តគ្នា** ជាវិធីសំខាន់ត្រូវសមាទាន និងយកទៅប្រតិបត្តិដោយគូស្រករទៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ហើយទាំងអស់។

អារម្មណ៍នៃសុវត្ថិភាព និងការសប្បាយរីករាយ បានមកពីការយល់ដឹងទាំងសងខាង ដែលជា**អាថ៌កំបាំងនៃជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ប្រកបដោយសុភមង្គល។**

បរិសិដ្ឋ

មាតាដែលមានទឹកចិត្តសប្បុរស (ប្រេមចន្ទមាតា)

នៅក្នុងជាតក ព្រះពោធិសត្វ សោណនន្ទៈច្រៀងរៀបរាប់នូវគុណធម៌របស់មាតា ជាបទគាថាដូចខាងក្រោមៈ

មាតាជាអ្នកឈើផ្កាល ជាទីពឹង ជាអ្នកឲ្យរស (ទឹកក្សីរ) ដល់ពួកយើងជាមុន ជាផ្លូវនៃសួគ៌ទេវលោក ចង់បានអ្នក ។ មាតាជាអ្នកឲ្យរសជាមុន ជាអ្នកគ្រប់គ្រង ដែលយើងចូលទៅអាស្រ័យបុណ្យ ជាផ្លូវនៃសួគ៌ទេវលោក ម្នាលឥសី មាតាចង់បានអ្នក ។

មាតាកាលប្រាថ្នាចង់បានផ្ទៃគឺកូន រមែងនមស្ការទេវតាសួរនក្ខត្តឫក្សទាំងឡាយផង សួររដូវនឹងឆ្នាំទាំងឡាយផង ។ កាលមាតានោះ មានរដូវលាងស្អាតហើយ សត្វក៏ចុះមកកាន់គភ៌ស៊ប់ មាតាជាស្ត្រីមានសេចក្តីចាញ់ផ្ទៃដោយហេតុនេះ ព្រោះហេតុនោះ បានជាបណ្ឌិតហៅថា ***សុហទា*** (មានដួងហឫទ័យល្អ) ។ មាតារក្សា (ផ្ទៃ) អស់មួយឆ្នាំ ឬថយពីមួយឆ្នាំ ហើយប្រសូត្របុត្រមក ព្រោះហេតុនោះ បានជាបណ្ឌិតហៅមាតានោះថា ***ជនយន្តី*** ផង ***ជនេត្តី*** ផង (អ្នកបង្កើតកូន) ។ មាតាញុំាងកូន ដែលកំពុងយំឲ្យត្រេកអរ ដោយទឹកក្សីរផង ដោយការបំពេរផង ដោយការឱបក្រសោបផង ព្រោះហេតុនោះ បានជាបណ្ឌិតហៅថា ***តោសេន្តី*** (អ្នកញុំាងកូនឲ្យត្រេកអរ) ។ តពីនោះមក មាតាធ្វើនូវសេចក្តីស្រឡាញ់រាប់អាន ហើយក្រឡេកមើលទារក ដែលនៅពុំទាន់ដឹងក្តី ក្នុង

ទីមានខ្យល់នឹងកំដៅថ្ងៃដ៏ពន្លឹក ព្រោះហេតុនោះ បានជាបណ្ឌិតហៅថា **ចោរសេន្តី** (អ្នកចិញ្ចឹមកូន) ។ ទ្រព្យណាខាងមាតាផង ទ្រព្យណាខាងបិតាផង មាតាក៏គ្រប់គ្រងទ្រព្យទាំងពីរចំណែកដើម្បីកូននោះ (ដោយបំណងថា ទ្រព្យនេះ) ត្រូវមានដល់កូនរបស់យើង ។ មាតារមែងលំបាកដោយការបង្ហាត់បង្រៀនកូនដូច្នេះថា ម្នាលកូន (ឯងចូរកុំប្រមាថក្នុងរាជត្រកូលជាដើម) យ៉ាងនេះ ម្នាលកូន (ឯងចូរធ្វើការ) ឯណោះ ។ កាលបើកូនមានវ័យចំរើនឡើងហើយ មាតា (បានដឹង) កូននោះប្រមាថក្នុងប្រពន្ធរបស់អ្នកដទៃក្នុងពេលអធ្រាត្រ ហើយមិនមកក្នុងវេលាល្ងាច ក៏រមែងលំបាកចិត្តដូច្នេះ ។ សត្វដែលមាតាចិញ្ចឹមដោយត្រដាបត្រដួសយ៉ាងនេះ ហើយមិនបំរើមាតា ប្រព្រឹត្តខុសក្នុងមាតា នោះតែងទៅកើតក្នុងនរក ។ យើងបានឮមកថា សូម្បីតែទ្រព្យរបស់កូនអ្នកចង់បានទ្រព្យតែងវិនាសទៅវិញ ឬកូននោះ រមែងក្រីក្រលំបាកព្រោះមិនបំរើមាតា ។ យើងបានឮមកថា សូម្បីតែទ្រព្យរបស់កូនអ្នកចង់បានទ្រព្យ តែងវិនាសទៅវិញ ឬកូននោះ រមែងក្រីក្រលំបាកព្រោះមិនបំរើបិតា ។ បណ្ឌិតបំរើមាតា គប្បីបាននូវសុខទាំង៎ះ គឺសេចក្ដីត្រេកអររីករាយ ការសើចលេងសព្វៗកាល ។ បណ្ឌិតបំរើបិតា គប្បីបាននូវសុខទាំង៎ះ គឺសេចក្ដីត្រេកអររីករាយ ការសើចលេងសព្វៗកាល ។ ទាន១ វាចាជាទីស្រឡាញ់១ ការប្រព្រឹត្តិជាប្រយោជន៍ក្នុងលោកនេះ១ ភាពនៃបុគ្គលមានខ្លួនប្រព្រឹត្តស្មើ

ក្នុងជេដ្ឋាបចាយនធម៌នោះៗតាមសមគួរ១ ។ សង្គហធម៌ទាំង ៤ នុ៎ះឯង រមែងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងលោក ដូចជាភ្លៅនៃកង់រថដែលវិលទៅ បើសង្គហ-ធម៌ទាំងនុ៎ះមិនមានទេ មាតាមិនត្រូវបាននូវសេចក្ដីរាប់អាននឹងការបូជា ព្រោះហេតុនៃកូន ទាំងបិតា ក៏មិនត្រូវបាននូវសេចក្ដីរាប់អាននឹងការបូជា ព្រោះហេតុនៃកូន ។ ពួកបណ្ឌិត រមែងឃើញដោយល្អនូវសង្គហធម៌ទាំងនុ៎ះ ព្រោះហេតុនោះ បណ្ឌិតទាំងនោះរមែងដល់នូវភាពជាធំ ទាំងជាអ្នកគួរសរសើរៗ មាតាបិតាជាអ្នកអនុគ្រោះដល់សត្វគឺបុត្រ បណ្ឌិតហៅថា ព្រហ្មផង បុព្វាចារ្យផង អាហុនេយ្យផង របស់កូនទាំងឡាយ ។ ព្រោះហេតុនោះ បណ្ឌិតគប្បីនមស្ការ ធ្វើសក្ការៈចំពោះមាតាបិតានោះ ដោយបាយ ទឹក សំពត់ ទីដេក គ្រឿងអប់ ដោយការផ្ងូតនឹងការលាងជើង ។ បណ្ឌិតទាំងឡាយ រមែងសរសើរនូវបុគ្គលនោះ ព្រោះតែការបំរើ ចំពោះមាតាបិតានោះ លុះបុគ្គលនោះ លះលោកនេះទៅ រមែងរីករាយក្នុងឋានសួគ៌ ។

(ដកស្រង់ចេញពី សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក,
សត្តតិនិបាត សោណនន្ទជាតកទី២, ទំព័រ ៩៣-៩៦)

ក្បួនច្បាប់សីលធម៌

១. ក្រិត្យក្រមសីលធម៌ និងក្រិត្យក្រមសង្គម

ជាទូទៅ ធាតុសំខាន់បំផុតនៃបដិរូបការព្រះពុទ្ធសាសនា គឺក្រិត្យក្រមសីលធម៌និងសង្គម។ ក្រិត្យក្រមសីលធម៌នោះដែលកាន់ខាង ដោយខ្លួនវា គឺជាសុក្រិតភាពមួយក្នុងចំណោម សុក្រិតភាពបំផុត ដែលពិភពលោកធ្លាប់បានដឹង។ ត្រង់ចំណុចនេះ កសិណសាក្សីទាំងអស់ពីភាគីជាសត្រូវ និងភាគីជាមិត្ត បានព្រមព្រៀងគ្នាអាចមានទស្សនវិទូ គ្រូបង្រៀនខាងសាសនា អ្នកបរមត្ថវិជ្ជាប៉ិនប្រសប់ និងមានអ្នកជជែកដេញដោលគ្នា ក៏ប៉ុន្តែតើយើងនឹងរកឃើញវត្ថុតំណាងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់នៅកន្លែងណា គឺសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលមិនស្គាល់ការបែងចែកវណ្ណៈ និងគោលជំនឿ ឬពណ៌សម្បុរ សេចក្តីស្រឡាញ់ដែលបង្ហូរចេញនូវព្រំដែនមនុស្សជាតិ ដែលអោបសត្វទាំងអស់ឲ្យនៅក្នុងដំណើររបស់វា សេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលតំណាងសេចក្តីពិតនៃមេត្រីនិងអហឹង្សាសកល។

(សាស្ត្រាចារ្យ **ម៉ារក មូលំរ** អ្នកប្រាជ្ញពុទ្ធសាសនាជាតិអាឡឺម៉ង់)

២. សីលធម៌ផ្អែកលើសេរីភាព

សីលធម៌ព្រះពុទ្ធសាសនា គឺផ្អែកលើសេរីភាព ឧទាហរណ៍ លើការអភិវឌ្ឍរបស់បុគ្គល។ ហេតុនេះ វាមានទំនាក់ទំនងគ្នា។ តាមសភាវៈពិត មិនអាចមានគោលការណ៍ត្រឹមត្រូវតាមសីលធម៌ណាមួយទេ ប្រសិនបើមានការបង្ខិតបង្ខំ ឬការបញ្ជាពីអ្នកតំណាងខាងក្រៅខ្លួនរបស់យើងផ្ទាល់។

(**អនគរិកៈ ប. ឃ្លោវិន្ទៈ** អ្នកប្រាជ្ញពុទ្ធសាសនាជាតិអាឡឺម៉ង់)

៣. ពុទ្ធិ និងសីលធម៌

នៅក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា មិនអាចមានសីលធម៌ពិតទេ បើគ្មានពុទ្ធិ (ចំណេះដឹង) និងមិនមានពុទ្ធិពិតទេ បើគ្មានសីលធម៌ ទាំងពីរនេះជាប់ទាក់ទិនគ្នាយ៉ាងជិតស្និទ្ធ ដូចកំដៅនិងពន្លឺនៅក្នុងអណ្តាតភ្លើង។ អ្វីដែលរួមជាមួយ "ពោធិ" គឺមិនមែនប្រាជ្ញាវាងវៃ ការត្រាស់ដឹងនោះទេ ក៏ប៉ុន្តែគឺ មនុស្សជាតិ (ភាពជាមនុស្ស)។ ព្រលឹងនៃឧត្តមភាពផ្អែកសីលធម៌ គឺជាខ្លឹមនៃ "ពោធិ"។

(ភិក្ខុ **ធម្មបាល** អ្នកប្រាជ្ញពុទ្ធសាសនាជាតិហូឡង់)